

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

El món de la presó, en clau femenina

En el Dia Internacional de les Dones visitem Wad-Ras, l'únic centre penitenciari de Catalunya amb una unitat per a mares internes i els seus fills de fins a 3 anys

P 8-13

Octavi Vilà, d'abat de Poblet a bisbe de Girona

P 26 - 29

Agustí Codinach

Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària, de visita a la Unitat de Mares del Centre Penitenciari de Dones de Barcelona (Wad-Ras).

SUMARI

10 MARÇ 2024

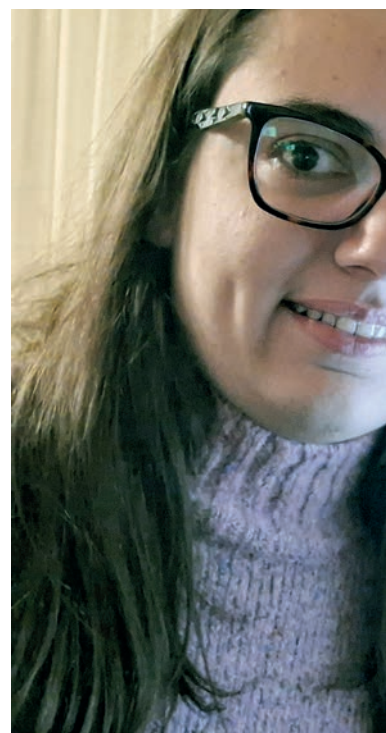
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

38-40

Entrevista a la veterana organista Montserrat Torrent

Amb 97 anys, continua en plena activitat

20-21

Presentació de l'Agenda 2024 de Catalonia

Sacra

El cardenal Tolentino alerta que "la transmissió cultural està en risc"

18-19

Homenatge a Armand Puig

L'Ateneu Universitari Sant Pacià reconeix la trajectòria del teòleg i biblista català

47

"Albiro dones pasturant esglésies o assemblees comunitàries"

Irene Macià, autora d'"Y mujer la creó"

EDITORIAL

"Era a la presó, i vinguéreu a veure'm"

"Era a la presó, i vinguéreu a veure'm" és el mandat evangèlic que porten a terme, fins a les darreres conseqüències, tots els qui han fet de la Pastoral Penitenciària el seu àmbit de treball. En cadascun dels centres penitenciaris de Catalunya trobem capellans, religiosos i laics que acompanyen els interns sense fer-los preguntes sobreres, sense jutjar ni condemnar, simplement estant al seu costat, donant-los suport en les necessitats del dia a dia, fent de pont entre l'exterior i l'interior i sent, en definitiva, presència de Déu i de l'Església en un món que tot sovint la societat mira amb recel.

El món de la presó no és fàcil ni genera tant entusiasme com altres àmbits de la pastoral i formes de voluntariat. D'alguna manera són els últims de la societat, els reclosos i els amagats a ulls dels altres, però per això mateix és de vital importància mantenir-hi aquesta presència d'Església.

Capellans i voluntaris són tota una institució dins de la presó, reconeguda i valorada pel mateix cos de funcionaris i pels responsables del Departament de Justícia. Podem recordar l'homenatge que la Generalitat de Catalunya va fer a sor Genoveva Masip, Filla de la Caritat, al recinte de l'antiga presó Model, el 19 de setembre del 2023. A Catalunya hi ha aproximadament 110 voluntaris de Pastoral Penitenciària.

Acompanyar els interns mentre són a la presó és important, però encara ho és més ajudar-los en el procés de reinserció social, especialment quan no tenen suports familiars o quan justament el que necessiten és allunyar-se del seu entorn. La Fundació Obra Mercedària els dona una oportunitat a través de les Llars d'Acollida i de les tasques de reinserció laboral.

Els voluntaris de la Pastoral Penitenciària mereixen el nostre homenatge, reconeixement i agraïment perquè són reflex de la misericòrdia de Déu als centres penitenciaris, sense prejudicis ni recels.

Des de la Fundació Missatge Humà i Cristia volem donar l'enhorabona a l'Església que peregrina a Girona pel nomenament del seu nou bisbe, Octavi Vilà. L'encomanem a ell i a la diòcesi a sant Feliu i sant Narcís

La setmana en tuits

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

29/02/2024

Arquebisbe de Barcelona

Felicitó fra Octavi Vilà pel seu nomenament com a bisbe de Girona. L'encomanem a sant Feliu i sant Narcís. També dono l'enhorabona a l'Església que peregrina a Girona, que de ben segur acollirà el seu nou pastor amb els braços oberts. Preguem per ell i la seva nova missió

XAVIER MASLLORENS

@xmasllorens

29/02/2024

President de l'Institut Català Internacional per la Pau

Fa milers d'anys que lliguem la seguretat amb l'armamentisme, i històricament com més armament i militarització hi ha, més violència. Provem de canviar les coordenades?

PATRYCIA CENTENO

@PoliticayModa

27/02/2024

Periodista

Mai és recomanable que un polític llepi un gelat davant les càmeres, però que el president dels Estats Units parli d'una treva a Gaza amb un cucurutxo a la mà és surrealista

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LLIBRE D'HOMENATGE AL BISBE JOAN CARRERA

S'acaba de publicar el nou llibre *Mireu els lliris del camp: Joan Carrera, un testimoniatge de Fe*. És una miscel·lània sobre el qui va ser bisbe auxiliar de Barcelona (1991-2008) amb aportacions de moltes persones que el van conèixer i el van tractar. El president del Memorial Bisbe Joan Carrera, Jordi Breu, en una entrevista el 26 de febrer al programa *Sense distància*, va definir aquest volum com "el recull d'unes vivències molt personals dels qui han conegut el bisbe Joan al llarg de la seva vida, molts des de ben petits".

Jordi Breu va destacar que el prelat "tenia l'arrelament en el seu amor a Déu mitjançant Jesucrist, guia i llum, un amor que ell ens fa viure des del seu mestratge i el seu exemple com una força transformadora". En primícia, el president del Memorial Bisbe Joan Carrera va anunciar que el llibre "es presentarà dijous 11 d'abril a les 18.30 h a l'església de Sant Pau del Camp de Barcelona". Carrera, nascut a Cornellà de Llobregat el 12 de maig de 1930 i mort a Barcelona el 3 d'octubre de 2008, va viure compromès amb la cultura, la societat i la comunicació.

Zoom MACIÀ GRAU

Amb motiu del dia Internacional de les Dones, el 7 i 8 de març la Pontifícia Universitat de la Santa Creu celebra el Congrés Internacional "Dones a l'Església: artífexs del que és humà". L'objectiu d'aquestes jornades és posar en relleu la gran tasca de les dones en el context de l'Església universal, una realitat que es manifesta, sobretot, en la varietat de països d'origen i en l'acció de dones santes. Durant el Congrés, que s'organitza des de l'any 2022, s'aprofundeix en la figura de grans dones com Caterina de Siena, Josefina Bakhita, Teresa de Calcuta o Maria Quattrocchi, entre d'altres.

L'efemèride

12 de març del 1965

Després de quinze mesos de tensió per les seves declaracions a *Le Monde*, el govern espanyol expulsa l'abat de Montserrat Aureli Maria Escarré

Mirada al món

No hi ha “jo” sense “nosaltres”

AGUSTÍ BORRELL
Vicari general de l'orde
del Carmel Descalç

El cristianisme és un missatge de fraternitat i de comunió

Una mentalitat molt generalitzada en la nostra societat actual fomenta els interessos personals i debilita qualsevol consciència comunitària. Alguns pensadors alerten sobre l'extensió de l'individualisme narcisista, i es parla fins i tot de “l'expulsió de l'altre” com a tret característic del nostre temps.

Davant d'aquest ambient convé recordar i defensar amb decisió que les persones humanes tenim una dimensió social irrenunciable. Sense la relació amb els altres no seriem ningú. L'infant creix i aprèn a ser humà gràcies a la companyia i l'afecte d'altres persones, que són les que li permeten viure el procés de socialització i d'integració en la societat.

I no n'hi ha prou de veure els altres com una ajuda per a la pròpia construcció personal. Cal entendre que estem cridats a formar part d'un “nosaltres” en el qual cadascú té el seu lloc i fa la seva aportació. L'ésser humà es realitza no tan sols en la relació amb els altres, sinó en la donació als altres. Això demana una actitud d'obertura i d'acolliment, que eviti els actuals tancaments egoistes, els exclusivismes i el rebuig del qui és diferent. La gran mobilitat actual entre els diferents països del món afavoreix l'existència de societats multiètniques i multiculturals, però això, que és una gran oportunitat, sovint deriva en la xenofòbia.

L'ús exagerat dels mitjans digitals com a forma de relació tampoc no ajuda a créixer en una relació social madura i enriquidora. Com deia el papa Francesc en la seva encíclica *Fraterni tutti*, “les relacions digitals, que eximeixen del laboriós cultiu d'una amistat, d'una reciprocitat estable, i fins i tot d'un consens que madura amb el temps, tenen aparença de sociabilitat. No construeixen veritablement un ‘nosaltres’...” (FT 43).

No cal dir que els cristians som els primers que estem cridats i obligats a superar qualsevol forma de tancament, de discriminació i d'exclusió. El cristianisme és un missatge de fraternitat i de comunió, que vol abastar idealment tota la humanitat. ■

La sal de la terra

Saber escoltar els Salms

PAU M. DURAN
Estudiant

Els Salms són com una joia familiar que ha anat passant de generació en generació

Repetides vegades, parlant amb amics i coneguts sobre la pregària i el creixement espiritual, ens hem preguntat entre nosaltres quins són els millors companys de viatge a l'hora d'iniciar un procés meditatiu. Després de molta reflexió, i d'alguns moments de pregària, he arribat a la conclusió que, en el meu cas, són els Salms.

Els Salms són com una joia familiar que ha anat passant de generació en generació, sempre entre mans estimades, fins que, humils, els hem rebut nosaltres. Parlo dels Salms com una joia perquè en els seus versets podem trobar la més pura necessitat humana d'establir un diàleg amb Déu.

En paraules de M. Josefina Rabella, monja de Sant Benet de Montserrat que l'any 2013 publicà, a Publicacions de l'Abadia de Montserrat (PAM), un llibret deliciós de reflexions sobre els salms, aquest diàleg pot ser fet a base de lloança, de queixa, de petició i de molts altres sentiments i accions que ens acompanyen en el nostre dia a dia.

Podem afirmar, doncs, que els Salms representen un testimoni fidel de la condició humana i de la voluntat de l'home de dialogar amb Déu. Sovint, el món on vivim ens pot conduir a pensar que l'oració es basa en un monòleg on, nosaltres els homes, dirigim tota una sèrie de peticions vers el silenci impassible

de la divinitat. Déu no és silent. És a través dels salms que podem ser testimonis d'aquest vertader diàleg amb la divinitat i ens podem preparar per escoltar allò que Ell ens ha de dir.

De fet, és precisament pels Salms que tots estem cridats a fer nostres les paraules que el salmista dirigia a Déu, tot prenent la lira, cercant respostes mentre elevava els seus cants com l'encens. Tots podem ser uns nous salmistes, només hem d'estar disposats a escoltar amb el cor obert. Per tot això, després de parlar-ho amb amics, he arribat a la conclusió que, per poder tenir una vida espiritual plena, ens cal saber escoltar els Salms. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

El diumenge de l'alegria

Avui celebrem el IV Diumenge de Quaresma, anomenat, segons la tradició de l'Església, Diumenge *Laetare*. *Laetare* és una paraula llatina que significa “alegrar-se”, ja que l'antífona d'introducció de l'Eucaristia d'avui comença amb aquestes joioses paraules del profeta Isaïes: “Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els que l'estimeu. Estigueu contents tots els qui portàveu dol per ella” (Is 66,10).

Aquest diumenge, en plena Quaresma, està revestit de certa alegria. Avui els preveres i diaques poden fer servir vestits litúrgics de color rosa, un color intermedi entre el morat de la Quaresma i el blanc de la Pasqua. A més a més, aquest diumenge també es pot adornar l'altar amb flors.

Voldria compartir dos motius pels quals ens podem alegrar aquest dia. El primer és que avui l'Església ens recorda que s'acosta la Pasqua. Certament, falten poques setmanes perquè celebrem la passió i resurrecció de Crist. La victòria de Crist sobre la mort i la trobada amb Jesús ressuscitat omple de goig tots els qui creiem en Ell i volem seguir-lo.

El segon motiu el podem descobrir si llegim i meditem les lectures de l'Eucaristia d'avui. La primera lectura ens recorda que Déu esti-

ma el seu poble malgrat les seves infidelitats (2Cr 36,14-23). En la segona, l'apòstol Pau ens diu que, malgrat els nostres pecats, Déu ens ha tornat a donar la vida, ens ha fet ressuscitar amb Crist. Finalment, en el passatge de l'Evangeli d'avui, podem llegir que Déu ens estima tant que ha donat el seu Fill únic per salvar-nos (cf. Jn 3,16).

Sens dubte tenim molts motius per alegrar-nos. Déu mai no es cansa de nosaltres, sempre ens està buscant. Déu sempre ens espera amb els braços oberts. El seu amor perdona, transforma els nostres cors i ens torna l'esperança.

Avui, Diumenge *Laetare*, també és un bon dia per recordar que fa només uns mesos celebràvem el desè aniversari de l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii gaudium*. En aquest document, el Papa ens demana que siguem apòstols alegres. La font de la nostra felicitat és Jesucrist. Tal com ens diu el Papa, amb Jesucrist al costat nostre “sempre neix i reneix la joia” (EG 1).

Benvolguts germans i germanes, l'alegria és l'ADN dels deixebles de Crist. Demanem a Déu que, en aquest temps de Quaresma, ens ajudi a acollir el seu amor infinit amb el cor alegre. Ell sempre ens ajuda a aixecar-nos i a emprendre novament, amb ànim, el nostre camí. ■

Wad-Ras és l'única presó exclusivament per a dones de Catalunya, amb un centre per a mares internes i els seus fills de fins a 3 anys

DONES A LA PRESÓ: UN MÓN PROPI

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

Accedim al Centre Penitenciari de Dones de Barcelona (Wad-Ras) acompanyant Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària i autora del llibre *Condemnes compartides* (Claret).

Els mercedaris són tota una institució en aquest i altres centres penitenciaris, tal com reconeix la directora, Soledad Prieto: “Els mercedaris i la resta de voluntaris de la Pastoral Penitenciària fan una gran tasca; són un pont entre dins i fora de la presó.”

Els principals elogis se'ls emporta el pare Jesús Roy, capellà de presons des del 1986, i des del 1997 de Wad-Ras i del mòdul de dones de Brians 1. “Em considero capellà d'una comunitat entre reixes”, diu el pare mercedari. “Som presència d'Església i de Déu en aquest món tan tancat, a través de coses senzilles: la paraula, el testimoni, la vida, la celebració de l'eucaristia, la caritat, la diaconia...” “El que sobretot demanen les internes és que les escoltis, que estiguis amb elles, que les estimis. Intento ajudar-les amb coses molt senzilles com portar-los fotos dels seus fills que m'envien les famílies per WhatsApp, roba, cigarretes i altres gestions. Intento ajudar-les en la mesura del que pugui perquè la presó sigui menys presó.”

La particularitat de Wad-Ras és triple: és l'únic centre penitenciari íntegrament de dones i amb el tancament de la Model s'ha convertit en l'únic centre de règim tancat inserit a la ciutat —al cor de l'actual barri de Poblenou de Barcelona— i en

Wad-Ras s'ubica
al cor de l'actual
barri de Poble Nou
de Barcelona.

el més antic. L'edifici es va construir l'any 1915, obra dels arquitectes Enric i Josep M. Sagnier. Va acollir durant dècades un centre de menors; d'aquí que sembli més una escola que un centre penitenciari. També és l'única presó de Catalunya amb un centre per a mares internes i els seus fills de fins a 3 anys.

Wad-Ras alberga actualment un total de 110 internes en règim ordinari, i 550 més en règim obert; en aquest darrer cas també s'hi inclouen homes. "En aquest centre sempre hem treballat amb visió de gènere", afirma la directora de Wad-Ras, "perquè els homes s'han incorporat a la secció oberta a partir de l'any 2000 i s'han hagut d'adaptar a una presó de dones. A la resta de centres passa a l'inrevés; són centres d'homes on les dones ocupen un petit espai".

Segons les últimes dades facilitades pel Departament de Justícia, els centres penitenciaris de Catalunya tenen 8.070 interns, 7.598 dels quals són homes i 472 dones. Per tant, les dones només representen un 6% de la població interna, que es distribueix entre Wad-Ras, Brians 1, Ponent, Mas d'Enric i Puig de les Basses.

La dona interna és majoritàriament de nacionalitat espanyola. De mitjana, té 42 anys, passa uns cinc anys a la presó i compleix condemna per robatori o tràfic de drogues. Les dones estrangeres són prop del 33,33% de les internes i, majoritàriament, entren a la presó per delictes contra el patrimoni i l'ordre socioeconòmic.

Soledad Prieto encara hi afegeix un element més: "Des de la pandèmia, en els dos últims anys hem notat un augment de delictes violents de les dones envers els homes. Potser han patit violència i, en un moment donat, són elles les que acaben agredint l'home."

AMBIENT FAMILIAR

El que més sobta en travessar la porta de Wad-Ras és l'ambient familiar que s'hi respira. La directora coneix una per una les internes, les circumstàncies que les han dut a la presó, el règim d'internament, el seu entorn... "És una gran satisfacció quan em trobo una interna al carrer que se n'ha sortit a la vida", confessa. "Durant el temps que són aquí totes necessiten formació, empoderament

i ocupar el temps, per això organitzem tallers, col·loquis, xerrades, cinema, teatre, moments d'esbarjo..."

"La meua rutina és treballar, treballar i treballar", ratifica la Laura, que porta 1 any i 10 mesos d'internament a Wad-Ras. És l'encarregada de l'economat i treballa en tallers productius d'empaquetatge. "Treballa per no pensar, perquè, si penso massa, m'enfonso", reconeix. Treballa de dilluns a dissabte i el diumenge el reserva per a la celebració de l'Eucaristia que presideix el pare Jesús, un referent per a totes: "Hi ha internes que no són creients i venen a missa per ell. M'ha passat d'estar enfadada amb una companya que m'havia fet alguna cosa, i després d'escoltar el pare Jesús, he anat a fer-hi les paus."

Com comenta el pare Jesús, "en tota comunitat cristiana és important la celebració eucarística, també a la presó. El dissabte celebrem al mòdul de dones de Brians 1 i el diumenge a Wad-Ras. Les internes viuen la celebració posant-hi el cor i el sentiment; viuen la fe de forma senzilla però veritable.

Podrien no venir, però venen, i canten, i resen, i ploren, i això és important". "Capellà i voluntari són dues mans molt necessàries a la presó de cara a portar el missatge de Jesús a les persones que estan privades de llibertat."

"És un temps molt dur que no m'hauria imaginat mai que em tocaria passar, un temps que el passo esperant poder sortir", comenta la Laura. Ella compta amb el suport de la seva família i de les companyes: "Encara que la gent digui que a la presó hi entres sola i en surts sola, és mentida. En surts amb amigues, encara que siguin poques."

L'entrevista a la Laura la fem a l'espai on s'imparteix el curs de costura. A Wad-Ras també es fan altres cursos en conveni amb el SOC (Servei d'Ocupació de Catalunya) i el CIRE (Centre d'Iniciatives per a la Reinserció) com el d'auxiliar de perruqueria, que imparteix la Marina, de sis mesos de durada: "Estic contenta perquè s'esforcen moltíssim a aprendre un ofici que les pot ajudar en el moment que siguin fora de la presó."

La directora de Wad-Ras, la responsable del curs d'auxiliar de perruqueria i la directora de la Fundació Obra Mercedària, d'esquerra a dreta.

UNITAT DE MARES

Wad-Ras és l'única presó de Catalunya que té una Unitat de Mares, on les internes conviuen amb els seus fills de fins a 3 anys. Hi coneixem la Bárbara i la seva petitona de 9 mesos, la Bella.

La Bárbara té 29 anys i és xilena. Té un altre fill, de 7 anys, que va tornar a Xile, on viu amb la seva àvia. El pare també és a la presó, a Brians. "L'únic que vull és estar amb els meus fills; ells em donen la força necessària per llevar-me cada dia", diu emocionada. "El meu fill gran em pregunta quan sortirem. Es pensa que estic amb la nena ingressada en un hospital. Li explicaré la veritat quan sigui una mica més gran."

La Bárbara està en règim preventiu a Wad-Ras i espera que abans que la seva filla faci 3 anys ja sigui fora. Mentrestant, treballa en el repartiment de menjar i fa esport, i la seva nineta va a la llar d'infants del centre durant dues hores.

Una de les educadores responsa-

ble de portar els nens a la llar d'infants o a l'escola bressol fora de la presó és la Trini, treballadora de la cooperativa Tata Inti: "La meua missió és acompanyar i donar suport en el dia a dia de la criança. Faig de missatgera entre l'escola i les mares."

Quan visitem Wad-Ras, la Unitat de Mares la integren 5 mares i 6 nens —hi ha una interna que té dos fills, d'1 i 2 anys. Per a les mares que es troben en tercer grau hi ha un conveni amb el projecte Àgora de les Filles de la Caritat.

"Són mares que porten una motxilla personal molt plena i que necessiten suport i reforçament per sentir que ho estan fent bé, els ensenyem models de criança diferents dels que han viscut a casa seva", comenta la Trini, que és agent de pastoral de la parròquia de Crist Rei. "S'angoixen molt si estan malalts, si no saben com cuidar-los, si pensen que no són bones mares. Ajudem a desangoixar-les. Com més tranquil·les estan les mares, més ho estan els fills. Moltes són del culte i

JESÚS ROY
"Som presència d'Església i de Déu en aquest món tan tancat, a través de coses senzilles: la paraula, el testimoni, la vida, la celebració de l'eucaristia, la caritat, la diaconia"

SOLEDAD PRIETO
"Sempre hem treballat amb visió de gènere, perquè els homes s'han incorporat a la secció oberta a partir de l'any 2000 i s'han hagut d'adaptar a una presó de dones"

TRINI
"Són mares que porten una motxilla personal molt plena i que necessiten suport i reforçament per sentir que ho estan fent bé, els ensenyem models de criança diferents dels que han viscut a casa seva"

Wad-Ras té l'única Unitat de Mares de Catalunya, per a internes i els seus fills fins als 3 anys. La Trini, a la dreta de la imatge, és una de les educadores del centre.

LAURA
“Encara que la gent digui que a la presó hi entres sola i en surts sola, és mentida. En surts amb amigues, encara que siguin poques”

tenen molt present Déu, això també facilita les coses.”

La prioritat és mantenir un vincle positiu entre mares i fills, cosa que és fonamental en els primers anys de vida. “S’intentava per tots els mitjans que les mares surtin en tercer grau amb els nadons. Només en casos molt puntuals no s’aconsegueix”, afegeix la Trini.

DIFERÈNCIES DE GÈNERE

Com hem vist, Wad-Ras és una excepció en un món penitenciari

molt pensat per i per als homes, cosa que té conseqüències en la normativa penitenciària, en els tractaments o els programes de reinserció. “Un exemple és l’alimentació”, explica la directora de Wad-Ras. “Les internes que arriben procedents d’altres centres agraeixen que la dieta inclogui més verdura. Una altra diferència té a veure amb el fet que les dones són més receptives al voluntariat. Hi ha diferències de gènere que s’han de tenir en compte.”

Wad-Ras té data de caducitat. Les obres de la nova presó de dones de

Barcelona, a la Zona Franca, començaran el 2026 i es preveu que estiguin enllestides el 2029. El nou equipament quadruplicarà la superfície de Wad-Ras. Justícia vol que sigui un espai dissenyat amb perspectiva de gènere, que millori la qualitat de vida de les internes i en faciliti la reinserció en societat.

“Ara s’està treballant en el pla funcional del nou centre”, explica Soledad Prieto, que considera fonamental “que tingui una infermeria psiquiàtrica i una infermeria orgànica. També unitats residencials autogestionades d’un màxim de 30-40 internes”.

Pel que fa a la Unitat de Mares, una demanda molt concreta és comptar amb un espai on pugui accedir la família extensa sense haver d’entrar dins de la presó, com passa ara. Altres peticions són una àrea educativa prou àmplia, un gimnàs com el que tenen les presons d’homes i un departament per a les internes toxicòmanes. “Hauríem de comptar amb un Centre d’Atenció i Seguiment (CAS) de Drogodependències, com tenen a Brians”, afegeix la directora.

Li preguntem per la conveniència d’incorporar una Unitat Familiar Mixta, és a dir, un mòdul familiar per a parelles en què home i dona compleixen condemna i comparteixen l’internament amb els seus fills menors de 3 anys. El centre penitenciari d’Aranjuez és l’únic d’Espanya que en té. “Abans de decidir si posar en marxa una Unitat Familiar Mixta s’ha de fer una comparativa amb països del nostre entorn cultural”, respon Soledad Prieto. “En qualsevol cas, si és una previsió del reglament, s’hauria de contemplar. Tenim famílies, sobretot estrangeres, que podrien estar juntes o compartir espais amb els nens.”

Una de les internes, la Laura, té un altre suggeriment a fer: “El centre de visites és molt petit, les comunicacions es fan molt juntes, cosa que resta intimitat i dificulta mantenir una conversa amb condicions.”

En tot cas, com recorda Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària, les presons han de caminar cap a un sistema més obert i proper a l’entorn, on els murs s’estrenyin i es faciliti la reinserció plena, que en el cas de les dones hauria de solucionar l’exclusió prèvia que han patit. ■

La Laura, en un moment de la conversa a l’espai on s’imparteix el curs de costura.

DomusVi

“La meva tranquil·litat és
que se senti com a casa”

Residència per a la gent gran

DomusVi Claret

MÉS
INFORMACIÓ

- Atenció professional i de qualitat
- Teràpies i serveis individualitzats
- Instal·lacions àmplies i lluminoses

Escaneja el codi QR
934 463 320

C/ Sant Antoni Mª Claret, 200

Barcelona

o entra a domusvi.es

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim les paraules del **Papa** sobre **Ucraïna**, assistim a l'homenatge a **Armand Puig**, ens fem ressò de l'agenda 2024 de **Catalonia Sacra** i recordem **Mons. Juan M. Uriarte**

Agustí Codinach

Armand Puig va rebre de mans del cardenal Omella la Medalla d'Honor de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Card. Joan Josep Omella
Gran Canceller AUSI

Francesc demana novament la pau en el segon aniversari de la guerra a Ucraïna

El Papa, preocupat per “una onada de por i odi” a Europa

ÁNGELES CONDE

Corresponsal a Roma

Fotos: © Vatican Media

Que es trobi aquesta mica d'humanitat que permeti crear les condicions per a una solució diplomàtica que doni a l'home una pau justa i duradora.” Així s'expressava Francesc en complir-se els dos anys d'invasió d'Ucraïna. A les seves crides de l'Àngelus del 25 de febrer, el Pontífex recordava “amb dolor” aquest segon aniversari d'un temps

“que s'està fent terriblement llarg i el final del qual no s'albira”. I confessava el seu temor pel fet que aquesta guerra no només està destrossant Ucraïna, “sinó que està desencadenant una onada global de por i odi”.

El diumenge 25 el Pontífex va demanar un cop més que s'aturés la guerra, tal com fa cada diumenge des de fa 24 mesos. Ja ho feia fins i tot dies abans de la invasió. El 20 de febrer del 2022, davant la imminència de l'atac rus, Francesc llançava un missatge velat a Putin en afirmar que “és trist quan persones i pobles orgullosos de ser cristians veuen els altres com a enemics i pensen a fer la guerra”. Com va

passar el 1917 quan Benet XV va advertir de “la massacre inútil” que seria la Gran Guerra, o amb Joan Pau II el 2003 suplicant que no s'envaís l'Iraq, la veu d'un Pontífex, un cop més, no va ser tinguda en compte. La guerra va començar quatre dies després, la matinada del 24 de febrer.

L'endemà Francesc va dur a terme un gest inèdit: presentar-se a l'ambaixada russa davant la Santa Seu. No és normal que un Papa es personi en una seu diplomàtica, tot el contrari. El Sant Pare va voler intervenir personalment i parlar amb l'ambaixador, Alexander Avdeev, l'home que des del 2012 treballava per apropar Moscou a Roma

El Papa va renovar, a l'Àngelus del 25 de febrer, la seva crida a aturar la guerra.

preparant, sense anar més lluny, les visites de Putin. El Papa no va poder sinó expressar la seva preocupació sense aconseguir que ningú al Kremlin li respongués al telèfon. L'endemà, sí que va respondre a la seva trucada Volodímir Zelenski al qual va assegurar el seu "dolor profund pels esdeveniments tràgics que tenen lloc al seu país". Francesc va oferir llavors la mediació de la Santa Seu que ha exercit de mitjancera en el pla humanitari. En el pla polític ben poc ha pogut fer més enllà d'advertir constantment de la massacre en curs. En qualsevol cas, la diplomàcia humanitària s'ha mostrat molt efectiva. Per exemple, totes dues parts, tant agressor com agredit, han acceptat el Vaticà com a intermediari per a l'alliberament dels presoners de guerra. Les ambaixades respectives a Roma reben les llistes amb els noms dels seus connacionals que la Santa Seu fa arribar al bàndol contrari.

NENS UCRAÏNESOS

En el cas dels nens ucraïnesos de territoris envaïts per Rússia i separats de les seves famílies, la missió del cardenal Matteo Zuppi també s'està revelant fructífera. Fins al punt que el mandatari ucraïnès ha concedit a aquest i al cardenal Parolin una condecoració

"per la seva significativa contribució personal a la cooperació entre Estats i al suport de la sobirania i de la integritat territorial d'Ucraïna".

El papa Francesc va recórrer a l'arquebisbe de Bolonya i president de la Conferència Episcopal Italiana, Matteo Zuppi, com a emissari a Kíiv, Moscou, Washington i Pequín. A Moscou va poder llimar les asprors amb el patriarca Ciril, la relació del qual amb Francesc ha quedat tocada amb el conflicte després que el Papa li demanés que no fes "d'escolanet" de Putin, cosa que va fer enfurismar el cap de l'Església ortodoxa russa. El juny del 2022 havien de trobar-se novament a Jerusalem, però la invasió d'Ucraïna va frustrar aquesta reunió.

En la seva gira diplomàtica, el cardenal Zuppi va mantenir reunions al més alt nivell per deixar clara la seva postura i disposició de la Santa Seu en col·laborar en "el que calgui" per aconseguir la pau, com ha repetit Francesc en moltes ocasions. La Santa Seu continua treballant per Ucraïna de moltes formes. Una és curant els seus fills. L'hospital Bambino Gesù ha acollit centenars de nens ferits de guerra i també ha enviat els seus facultatius a les fronteres amb Ucraïna per avaluar pacients als quals traslladar a Itàlia. La diplomàcia de la cura també s'ha posat en marxa amb les visites constants de l'almoïner, el cardenal polonès Konrad Krajewski el qual, a més de portar la proximitat del Pontífex, ha portat a Ucraïna carregaments amb material humanitari divers i ambulàncies. I cal no oblidar la diplomàcia de la pregària que el Papa sol·licita constantment. Des que es va materialitzar l'agressió russa, Francesc ha consagrat Rússia i Ucraïna a l'Immaculat Cor de Maria. A ella també va pregar a la basílica de Santa Maria la Major, en concret, davant l'estàtua de Maria Reina de la Pau, la figura que va demanar instal·lar en aquest temple l'esmentat Benet XV per implorar el final de la I Guerra Mundial.

Però les crides del papa Francesc a la pau a Ucraïna no es remunten al 2022. Des del 2014, era pràcticament l'únic líder mundial que recordava la guerra a l'est d'Ucraïna. Per això, l'abril del 2016 va convocar una col·lecta arreu d'Europa que va recaptar 11 milions d'euros. Ell va afegir-ne 5 més de l'òbol de Sant Pere. Amb aquesta quantitat el Vaticà va proporcionar ajuda d'emergència a una part de la població desplaçada per la guerra. ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Viure en pau?

Molts de nosaltres, possiblement, ens hem preguntat: és possible viure en pau? Com puc assolir la pau? Què fer per construir la pau al meu voltant? Tot i que considero necessari abans respondre una pregunta prèvia: què és la pau?

Al diccionari de la RAE ens trobem amb les definicions següents entre d'altres: situació en la qual no hi ha lluita armada en un país o entre països. Relació d'harmonia entre les persones, sense enfrontaments ni conflictes.

Insatisfet amb aquestes respostes, em permetreu que intenti respondre-hi posant el focus en la Sagrada Escriptura.

A l'Antic Testament, per referir-se a la paraula "pau", es fa servir el terme hebreu *shalom*. Que al Nou Testament es traduirà per l'expressió *eirênê*.

Per a la mentalitat bíblica, aquests mots signifiquen alguna cosa més que absència de conflicte. En realitat, signifiquen: plenitud, totalitat, prosperitat, fins i tot, tirant llarg, felicitat, benestar. Una plenitud i un benestar que abasti tots els aspectes de la vida. Per tant, podem dir que és trobar-se un mateix íntegre, equilibrat, harmònic.

Des d'aquí, ara, podem respondre les preguntes inicials, perquè la pau és entrar en relació amb l'altre perquè, trobant-me jo en equilibri i harmonia començar plegats a construir un món d'equilibri, harmonia i integració, un món en plenitud.

Per concloure, m'agradaria deixar-vos un desafiament, tenint en compte el que hem dit: serem capaços junts d'anar edificant una nova cultura d'obertura, escolta i diàleg, des de la qual puguem caminar cap a un món en pau?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

L'Ateneu Universitari Sant Pacià reconeix la trajectòria del teòleg i biblista en el Dia de les Facultats

El Dr. Armand Puig rep la Medalla d'Honor de l'AUSP

MACIÀ GRAU PUIG

Barcelona

La creació de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) no hauria estat possible sense la tenacitat del Dr. Armand Puig. Amb aquestes paraules, el cardenal i gran canceller de l'AUSP, Joan Josep Omella, va agrair a Puig la seva tasca a favor del pensament cristià, en l'acte de reconeixement a la figura del Dr. Armand Puig i Tàrrach que va tenir lloc el 29 de febrer a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

Durant l'homenatge, celebrat en el context del Dia de les Facultats, l'AUSP va lliurar la Medalla d'Honor a Puig. Com va recordar el Dr. Joan Torra, actual prorector de l'AUSP, Puig va ser el primer rector d'aquesta institució després de la seva creació l'any 2015: "Ha estat el primer, i també reconeixem que en aquest paper de primer en què Déu l'ha posat, ha obert el camí, ha estat el cap d'una cordada de fidelitat a la missió evangelitzadora, des del món universitari."

L'acte va comptar amb la participació del cardenal José Tolentino, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació, que, com va explicar, comparteix una "autèntica amistat" amb el biblista i teòleg català. El cardenal Tolentino va agrair al Dr. Puig la seva passió per la Paraula de Déu i el seu afany per transmetre-la, i li va donar les gràcies per haver acceptat la nova responsabilitat com a president de l'Agència de Verificació i Promoció de la Qualitat de l'Ensenyament a les Universitats i Facultats eclesiàstiques (AVEPRO).

Posteriorment, Tolentino va impartir la ponència "Què és la teologia per al nostre temps?", en la qual va explicar la necessitat de repensar la teologia, per aconseguir "deslliurar-se de les fórmules i esquemes del passat, i poder albirar nous itineraris d'un futur on la societat escolti l'anunci de la Paraula des del pensament teològic".

EL RECONeixEMENT, UN SIGNe D'AMISTAT

Després de la intervenció de Tolentino i la lectura de l'acta en la qual s'aprova el lliurament de la Medalla *ad honorem* de l'AUSP al Dr. Armand Puig, va ser el torn del també biblista Dr. Agustí Borrell, o.c.d., que va repassar la llarga trajectòria de Puig en la seva *laudatio* dedicada a l'actual president de l'AVEPRO.

Borrell va posar en relleu tots els mèrits de Puig que justifiquen la concessió de la medalla, començant per la seva infantesa a la Selva del Camp, els seus inicis com a rector de diversos municipis del Camp de Tarragona, i sense oblidar la seva aportació en incomputables estudis i projectes, alguns fins i tot fora del món acadèmic, com per exemple la recuperació del Misteri de la Selva o la seva tasca incansable a favor dels més necessitats, amb la Comunitat de Sant'Egidio, entre molts d'altres. Pel que fa a la seva relació amb l'AUSP, el Dr. Agustí Borrell, de la mateixa manera que ho va fer el cardenal Joan Josep Omella, va afirmar que l'"AUSP no existiria sense ell, sense la seva visió, la seva constància i la seva capacitat de negociació i de persuasió".

Un dels moments més emotius de l'acte va ser el lliurament de la Medalla *ad honorem*, en el qual tota l'Aula Magna es va posar dempeus per homenatjar el Dr. Armand Puig, que rebia la medalla de mans del gran canceller de l'AUSP.

Posteriorment, el protagonista de l'acte va agrair a tots els presents aquest reconeixement, que no s'esperava i va considerar "un signe de l'amistat que moltes persones em professen i a la qual procuro correspondre". Puig va fer una reflexió al voltant de les idees de fons que hi ha en la creació de l'Ateneu, una institució que "és hereva del

Agustí Codinach

Concili Vaticà II, per raons històriques i eclesials i per l'estructuració i complementarietat de les seves diverses facultats, centres i càtedres”.

L'ATENEU, EN DIÀLEG AMB LES CIÈNCIES, LA SOCIETAT I LES RELIGIONS

Puig va fer un repàs de totes aquestes facultats, centres i càtedres, que com va dir es desenvolupen a partir de tres tipus de diàleg, amb “les ciències, la societat i amb les religions”. Gràcies a aquests diàlegs, com va explicar, l'Ateneu “ha fet visible la capacitat de l'Església de ser el pal de paller de tantes realitats socials, de tantes reflexions que conviden a la creació de nous paradigmes”.

És per això que l'actual president de l'AVEPRO va recordar la importància de treballar a favor de la qualitat i l'excel·lència: “La qualitat no s'improvisa, és el punt decisiu vers el qual ha de tendir una institució universitària com és el nostre Ateneu, que ha de ser constant

en la recerca, actiu en l'ensenyament, i atent a la societat, a la universitat i a la cultura”. En aquest sentit, Puig va recordar la pertinença des del 2023 de l'AUSP al Consell Interuniversitari de Catalunya i els convenis signats i a punt de signar amb la Universitat de Barcelona, la Universitat Pompeu Fabra i l'Institut d'Estudis Catalans, que certifica el camí en la recerca d'aquesta qualitat.

Finalment, Puig va explicar que l'AUSP és el resultat d'una visió, una fita que ja s'ha assolit però en la qual sempre s'ha de continuar treballant en la recerca de la qualitat. Com va dir, “les idees no són res sense les persones que les duen a terme”, i és per això que Puig va agrair la tasca dels cancellers, el personal docent, i també dels bisbes de la Tarraconense (molts dels quals van assistir a l'acte de reconeixement) que han fet possible finalitzar aquesta primera etapa fundacional de l'AUSP. ■

JOAN JOSEP OMELLA

“La creació de l'AUSP no hauria estat possible sense la tenacitat del Dr. Armand Puig”

ARMAND PUIG

“L'Ateneu ha fet visible la capacitat de l'Església de ser el pal de paller de tantes realitats socials”

Un moment de l'homenatge a Armand Puig a l'AUSP.

El cardenal Tolentino alerta que la transmissió cultural està en risc, en la presentació de l'Agenda 2024 de Catalunya Sacra

Descodificant el patrimoni religiós

Agustí Codinach

Tolentino durant la seva conferència al Palau Macaya de Barcelona.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

D'una banda, tenim un patrimoni cultural que en la seva major part és religiós. De l'altra, tenim una falla del sistema en la transmissió cultural a les noves generacions. El resultat és la necessitat de descodificar el patri-

moni religiós per acostar-lo als joves. Així ho va exposar el cardenal José Tolentino de Mendonça, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació, el dijous 28 de febrer al Palau Macaya de Barcelona. "Som conscients que el codi cultural de les nostres societats ha canviat, cosa que es fa sentir especialment en les noves generacions; avui la transmissió cultural està en risc i, per tant, necessitem descodificar el patrimoni."

La conferència del cardenal Tolentino s'emmarcava en la presentació de l'Agenda d'Activitats 2024 de Catalunya Sacra, una iniciativa totalment

innovadora a nivell europeu i que aplega els responsables de Patrimoni dels deu bisbats catalans. Enguany, a més, Catalunya Sacra s'estrena al Principat d'Andorra com a Urgell Sacra, seguint l'estela de Dertosa Sacra en el cas de la part del bisbat de Tortosa que correspon al País Valencià. Però és que la família creix, i li ha sorgit un cosí germà: Mallorca Sacra.

Per als responsables de Patrimoni dels bisbats catalans, presidits pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va ser una oportunitat d'or poder presentar Catalunya Sacra al responsable de Cultura i d'Educació del Vaticà, de

visita a Barcelona amb motiu de l'acte d'homenatge a Armand Puig [vegeu pàgines 18-19]. El mateix dijous al matí havia tingut l'ocasió de visitar la basílica de la Sagrada Família.

En la seva dissertació, Tolentino va parlar del patrimoni com d'un "cos viu, únic, que acull, perdona, guareix, uneix i recorda", que va més enllà de la seva materialitat i que ens connecta amb Déu i la humanitat; per això "quan ens trobem davant d'una obra d'art religiosa en mal estat sentim una sensació de pèrdua". I va afegir: "En un temps en què els tecnicismes augmenten, el patrimoni cultural té dificultats per ressonar culturalment i espiritualment, més enllà de l'estricta materialitat. Necessitem relançar una educació sentimental sobre el patrimoni, com suggereix l'historiador de l'art italià Tomaso Montanari."

Tolentino va anunciar que els dies 11 i 12 de juny el Dicasteri per a la Cultura i l'Educació organitzarà el congrés *Descodificant el patrimoni. Els joves i el patrimoni cultural de l'Església*, "sobre com ensenyar a les joves generacions a apreciar l'art i el patrimoni, especialment el religiós cristià".

El cardenal portuguès va recordar

que "el patrimoni no únicament està constituït per obres d'art, sinó també per llocs, camins, carrers antics, disposicions de les ciutats, relacions geogràfiques, relacions entre objectes i entre persones, records, tradicions locals, llenguatges". Va dir que "les campanes són patrimoni humà", i de fet, el món dels campanars i les campanes és l'eix vertebrador de l'Agenda 2024 de Catalunya Sacra, una decisió precisa d'ençà que el desembre del 2022 la Unesco inscrivís el toc manual de campanes a la llista del Patrimoni Cultural Immaterial.

Per això la programació, que de l'1 de març al 30 de novembre proposa més d'una trentena d'activitats arreu dels bisbats catalans, farà una aturada especial als campanars de les esglésies romàniques de la Vall de Boí, de la Seu Vella de Lleida, de la basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona i del Poblenou del Delta.

En la seva dissertació, Tolentino, autor de *Vers una espiritualitat dels sentits* (Fragmenta), va recordar que "per tal d'habitar el patrimoni de manera significativa necessitem sentir-lo". Això és el que convida també a fer Catalunya Sacra amb el seu "festival de patrimoni més important

d'Europa", com el va definir Damià Amorós, historiador de l'art, museòleg i comunicador, encarregat de desgranar l'Agenda 2024. Com a col·lofó de l'acte, una frase de Mn. Josep Maria Riba, director del Secretariat de Delegats de Patrimoni Cultural dels bisbats catalans: "El patrimoni humanitza i, per tant, divinitza." ■

AGENDA CATALONIA SACRA

JOSÉ TOLENTINO

"El patrimoni és un cos viu, únic, que acull, perdona, guareix, uneix i recorda"

Palau de la Música Catalana

Diumenge, 17 de març – 17 h

Passió segons sant Joan de J. S. Bach

La Capella Reial de Catalunya, Le Concert des Nations & Savall

Dilluns, 18 de març – 20 h

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists & Whelan

Dilluns, 25 de març – 19 h

Passió segons sant Mateu de J. S. Bach

Cor de Cambra del Palau, Vespres d'Arnadí & Prégardien

Més informació i venda d'entrades a palaumusica.cat

Segueix-nos a les xarxes:

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de Barcelona Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

Ajuntament de Girona

Ajuntament de Tarragona

Ajuntament de Lleida

Ajuntament de València

Juan María Uriarte, un referent important a la meva vida

MANU ARRUE ATXALANDABASO

Jesuïta, va ser responsable de Pau i Reconciliació de la diòcesi de Bilbao

“Per mitjà de Juan Mari, alguns ens vam adonar que, per iniciar qualsevol diàleg per la pau, el testimoni de les víctimes era el punt d’arrencada i d’orientació del camí a seguir”

De Juan Mari, així li dèiem en confiança, se n’han dit moltes coses, jo en diré algunes a títol més personal, a mode d’anècdotes per complementar una altra aproximació.

Primer de tot, agraeixo haver conegut algú així, a qui la vida ha posat al meu camí. Ens vam conèixer un dia, crec que a la Facultat de Teologia. Tenia llavors fama de bon professor de Psicologia. En aquella primera conversa vaig parlar amb ell com si ens coneguéssim de tota la vida. Em vaig quedar amb la seva proximitat i senzillesa i vam començar el camí.

Uns anys més tard com a bisbe auxiliar de Bilbao vaig tenir la sort que m’ordenés sacerdot en aquella Església de Leioa, el meu poble natal. Aquell dia va posar especial estima en la celebració. Quaranta anys més tard en una conferència per la pau celebrada a Donostia, com que arribava tard i em tocava esperar-lo a l’entrada em va fer una abraçada que tots els mitjans de premsa van fotografiar, creient que era alguna víctima de la nostra violència de motivació política amb les quals tenia molta relació. Després ho va aclarir: “Aquest és aquell a qui jo vaig ordenar sacerdot.” Segur que deuen haver coincidit a les Mans del Déu de la Vida, ell i la meva

mare, i aquesta li deu haver donat efusivament les gràcies pel viscut aquell dia, que no el tenia per oblidar.

També era un molt bon escoltador. Un amic va posar paraules al que havia viscut per mi: “Quan parla amb tu, sembla que no hi hagi res més al món, sinó tu.”

Quan em va tocar ser el responsable de Pau i Reconciliació de la diòcesi, és clar, vaig parlar amb ell. I més quan vaig saber que havia escrit el llibre titulat *Reconciliació*. Fins aleshores creïem que el tema era demanar a les parts respecte pels drets de les persones i dels pobles. Però per mitjà d’ell, alguns ens vam adonar que, per iniciar qualsevol diàleg per la pau, el testimoni de les víctimes era el punt d’arrencada i d’orientació del camí a seguir.

Per això i per tantes altres coses, per a mi Juan Mari es va anar convertint en un referent, perquè era una persona que, per la pràctica i la reflexió, em superava en profunditat. Davant de situacions semblants, tenia alguna cosa millor que el que jo proposava. Així em va anar il·luminant per concretar millor l’evangeli en el moment present. Gràcies, Juan Mari, pel foc que va ser la teva vida, foc amb què vas encendre altres focs, entre d’altres el meu propi i així continuéssim encenent altres focs. ■

VIC

Ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral

El 18 de febrer va tenir lloc a la catedral de Vic el ritu d'elecció dels catecúmens. L'acte va tenir dues parts. Primerament, al palau episcopal el bisbe va donar la benvinguda als catecúmens i als seus padrins i rectors. Tots van sortir enriquits del compartir experiències i del refrigeri. En segon lloc es va celebrar el ritu d'elecció a la cripta de la catedral.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

XIX Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat

Els preveres i diaques del bisbat de Sant Feliu de Llobregat van participar en les XIX Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat que, un any més, van tenir lloc al monestir de Montserrat. Durant els dies 19, 20 i 21 de febrer passat es va aprofundir en el sentit pastoral i ministerial del lema diocesà d'enguany: "Som cridats. Cridats a ser poble."

TERRASSA

Comunió i Alliberament celebra el seu aniversari

El divendres 23 de febrer el bisbe Salvador va celebrar la missa a la catedral amb motiu del 19 aniversari de la mort de D. Luigi Giussani, fundador de la Fraternitat Comunió i Alliberament. I el 42è aniversari del seu reconeixement eclesial. Es tingué un record pels difunts dels darrers temps, especialment per Jesús Carrascosa i Giorgio Chevallard.

GIRONA

Quinze adults rebran els sagraments de la iniciació cristiana

La catedral de Girona va acollir, el diumenge 18 de febrer, la jornada de l'elecció del catecumenat. Són 15 adults que durant els darrers mesos s'han anat preparant, en les seves respectives parròquies, per rebre els sagraments de la iniciació cristiana. La majoria dels catecúmens rebran els sagraments el diumenge 7 d'abril.

SOLSONA

2a Trobada d'educadors cristians

La Delegació d'Ensenyament va organitzar aquesta trobada al Seminari de Solsona, trobada que té com a objectiu que els mestres i professors de qualsevol àmbit educatiu siguin conscients del que la fe cristiana aporta al món de l'educació. El bisbe Francesc impartí la ponència *Anunciar l'Evangeli en un món líquid*.

LLEIDA

El bisbat inverteix 100 mil euros en el manteniment del patrimoni

La Comissió diocesana de Patrimoni del bisbat de Lleida ha decidit destinar més de 100.000 euros per afrontar petites reparacions en temples o cases abadia. La comissió, reunida aquest mes de febrer, ha descartat afrontar grans obres, però sí que ha autoritzat atendre petites inversions necessàries per al bon funcionament dels edificis.

TORTOSA

Tortosa celebra la festa del beat Manuel Domingo i Sol

El 29 de gener es va celebrar la festa del beat Manuel Domingo i Sol, amb una Eucaristia presidida pel bisbe de Tortosa, Sergi Gordo, al temple de la Reparació. Va ser concelebrada, entre d'altres, pel bisbe emèrit de San Bernardino de Califòrnia, Mons. Rutilio del Riego; el director general de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, Mons. Florencio Abajo; l'administrador general, Mn. José Miguel Martínez; i Mn. Javier Goñi i Mn. José Ayllón, operaris residents a Tortosa.

TARRAGONA

Trobada diocesana de joves a les Borges del Camp

Un centenar de joves i animadors de les parròquies de l'arxidiòcesi van participar en la trobada anual que organitza la Delegació diocesana per a la Joventut. En aquesta ocasió va tenir lloc a la parròquia de l'Assumpció de les Borges del Camp. Després d'una primera part amb diferents activitats, el temple parroquial va acollir la celebració eucarística, que va presidir Mn. Joan Àguila, vicari general de l'arxidiòcesi.

URGELL

Conferència Quaresmal a Andorra la Vella

L'arxiprestat de les Valls d'Andorra va organitzar el dijous 22 de febrer la conferència quaresmal del Dr. Manuel Sans, excap del Servei de Cirurgia de l'Hospital de Bellvitge de Barcelona, amb el títol *Som realment immortals?* Aquesta fou una de les activitats programades pels sacerdots d'Andorra en el temps de Quaresma, que inclou un sopar solidari a favor de l'ONG Mans Unides i una sortida de convivència a la Sagrada Família.

GREGORIO LURI
Escriptor

AULA EDUCATIVA

Per què soc cristià?

A l'Església hi ha molta més llibertat interna que en qualsevol partit polític i penso que, tot i que fos ateu, em seguiria acostant als cristians

Però tu ets cristià, però... cristià de debò?—, em va preguntar un periodista poc abans de Nadal.

—L'indubtable—, li vaig respondre —és que estic batejat.

—I això què significa?

—Que soc soci del club.

—De missa, comunió i aquestes coses?

—Sí.

—Doncs no se't veu cap insígnia ni senyal.

—Porto això—, li vaig dir ense-nyant-li la meva tau, que porto penjada al coll amb un cordill fi.

—Però això no ho veu ningú.

—Jo sí. Ho veig i ho sento.

—I no tens dubtes?

—Això per a un cristià és força irrellevant.

—Per què?

—Per què tant l'Antic com el Nou Testament estan plens de persones que dubten. I fins i tot el mateix Jesús va dubtar a l'hort de les oliveres.

—I quan dubtes... no et venen ganes de deixar-ho?

—No. També soc de l'Osasuna i quan perd no penso a canviar-me de club de futbol. A l'Església hi ha molta més llibertat interna que en qualsevol partit polític i penso que, tot i que fos ateu, em seguiria acostant als cristians.

—Això m'ho has d'explicar.

—Pots dubtar de l'existència de Déu, pensar que els evangelis són mera literatura creativa o que tots aquests savis que al llarg de la història han estat cristians eren menys intel·ligents que tu. Però hi ha una cosa de la qual no es pot dubtar.

—M'intrigues...

—De l'existència de bons cristians!

—I això?

—No hi ha espectacle més esglaiador que el d'un bon cristià, tant des d'un punt de vista artístic com merament antropològic.

—O sigui...

—En el cristianisme el que importa és la companyia.

—M'he tornat a perdre.

—Jesús ens va prometre que seria amb nosaltres tots els dies fins al final dels temps. I al costat d'un bon cristià es nota, t'ho asseguro, la seva presència.

—Podries posar-me un exemple de bon cristià?

—Podria posar-te'n molts, però recordo especialment el d'una monja teresiana que quan li vaig preguntar què era el que feia, exactament, em va contestar que es dedicava al mal lladre. Com que no entenia el que em volia dir, m'ho va aclarir: "El mal lladre és el qui s'aprofita que l'estàs ajudant a vomitar per robar-te la cartera." Això només ho pot fer un cristià. Per això conèixer algú així és intuir, d'alguna forma, la presència d'Aquell que camina al seu costat. En definitiva, que jo soc un cristià força mediocre que aprecia cada cop més la proximitat dels bons cristians. ■

**PALOMA ALONSO
STUYCK**

Professora de Psicologia de la
Universitat Abat Oliba CEU

@juanjofdezola

APUNTS DE PSICOLOGIA

El vell pergamí i els venedors de fum

La clau de la comunitat és que el fi de cada membre és voler
el bé de l'altre, ajudar-lo a arribar a la seva millor versió

Davant la pregunta sobre com millorar les relacions familiars us comparteixo el conte *El vell pergamí i els venedors de fum*. Hi havia una vegada un regne en què es va anar estenent un mal que torturava les persones en el més íntim del seu cor: les relacions familiars es desfeien. Apocapoc, una boira espessa es va anar apoderant de la gent, els feia perdre creativitat i iniciativa i dequeia l'alegria de les festes i de la vida.

Els habitants van acudir a experts perquè els ajudessin a recuperar el seu tarannà animat i ells els van proposar solucions diverses. Uns apel·laven a les estructures familiars: nombre de membres, lloc on vivien, recursos de l'entorn... Feien moltes estadístiques i proposaven canvis difícils, receptes complicades. Altres experts interrogaven sobre els rols de la llar: qui ostentava el poder o s'encarregava de les tasques de la

llar, qui portava els nens a l'escola, etc. i aportaven fórmules magistrals en la distribució d'aquestes funcions: nutrició, cures, subministres... calia trobar un model exitós si es volia restaurar els estils de vida. Tant els uns com els altres van encunyar nous termes i van posar oficines per oferir protocols infal·libles. Van penjar grans cartells brillants amb les seves receptes màgiques... volien ajudar les famílies. Però el temps passava i les persones no recordaven la seva alegria natural... Es podria dir que eren venedors de fum.

Aleshores van decidir preguntar als habitants del regne sobre els desitjos que duïen dins del cor; com desitjaven que fossin en el més profund del seu ésser les seves relacions familiars. Sorpresos, van comprovar que coincidí amb el que explicava el vell pergamí. Es guardava en un cofre des de l'inici de la fundació del regne i descrivia la família originària com

una "comunitat de vida i amor" en la qual cadascú se sentia estimat simplement per ser ell, de manera incondicional. La clau de la comunitat és que el fi de cada membre és voler el bé de l'altre, ajudar-lo a arribar a la seva millor versió. És per tant alguna cosa més que una associació per aconseguir junts un projecte de vida, aquí el fi està fora, encara que plegats vagin a buscar-lo, en la comunitat el projecte està a dintre, són ells mateixos! Per això a la comunitat es forgen *weavers*, teixidors de relacions autèntiques, aquelles que satisfan el desig de felicitat.

Quan les coses no rutllen com esperàvem, més que posar-hi un pegat, ens pot ajudar anar a l'arrel; sondejar el cor sobre què és estimar, com això es tradueix en el dia a dia de les relacions, quines actituds poden millorar... en la ciència, com en la vida, funciona bé el principi de parsimònia: optar pel més senzill. ■

L'ABAT DE POBLET, OCTAVI VILÀ, NOMENAT BISBE DE GIRONA

L'ordenació i presa de possessió serà el diumenge 21 d'abril

BERNAT FOLCRÀ

Poblet

Fotos: MCS Arquebisbat Tarragona

Després de dos anys amb la seu vacant, ara l'Església de Girona finalment té el seu desitjat pastor. El papa Francesc va nomenar bisbe el P. Octavi Vilà, qui des del 2015 fins ara havia estat l'abat de la nostra comunitat monàstica de Poblet.

El matí en què es va fer públic el nomenament, el 29 de febrer, va ser convocat de manera urgent un capítol extraordinari al monestir, on el pare abat va anunciar a la comunitat que serà el nou bisbe de la seu gironina. De fet, el diumenge 21 d'abril, a les cinc, a la catedral de Girona, rebrà l'ordenació episcopal i prendrà possessió com a nou bisbe.

El 5 de febrer va arribar a les seves mans el nomenament de part de la nunciatura de la Santa Seu a Espanya. És el quart abat de Poblet que és bisbe (l'últim fa més de 300 anys). Amb ell, avui l'orde cistercenc té dos bisbes en actiu al Brasil i un arquebisbe emèrit a França (Tours).

Abans d'ingressar al monestir l'any 2005, el pare abat Octavi es va llicen-

ciar en Geografia i Història i diplomar en Biblioteconomia i Documentació. En la seva allocució a la Sala Capitular, el P. Octavi va reconèixer que el nomenament havia estat una sorpresa fins a discernir la voluntat de Déu: "Ara us haig de dir que fa pocs dies vaig rebre una comunicació que primerament em va trasbalsar, han estat uns primers dies de lluita, d'agonia, en el sentit originari del terme. Com en el relat de la vocació de Samuel (cf. 1Sa 3) vaig creure sentir primer una veu humana i veia en qui em comunicava la novetat no pas el Senyor sinó un nou Elí. La pregària ha estat un element decisiu per discernir i de nou algú, l'únic a qui se m'havia autoritzat a comunicar la notícia, m'ajudà a discernir i em feu reconèixer de nou la veu del Senyor en aquella proposició i que la resposta no podien ser excuses o pretextos, l'única resposta havia de ser: 'Parla, que el teu servent escolta' (1Sa 3,10)".

El nou bisbe de Girona va confessar que se sentia petit davant la nova responsabilitat, però va recordar que qualsevol cosa que fem és Déu qui la porta a terme: "No és fàcil per a mi fer aquest pas, vaig venir al monestir l'any 2005 amb la sensació d'haver trobat una estabilitat que duraria fins al final de la meua vida i a poc a poc hi ha hagut noves crides i la necessitat de

discernir sobre elles i de cercar quina era la voluntat de Déu en cada moment concret."

Amb paraules plenes de gratitud i humilitat, l'abat va agrair a tota la comunitat la seva ajuda al llarg dels vuit anys com a líder del monestir. Va destacar de manera especial la col·laboració del pare prior, Rafel Barrué, que va ser un dels seus principals col·laboradors, reconeixent la seva diligència, lleialtat i honradesa. Barrué, tal com ha explicat Octavi Vilà, assumeix a partir d'ara les funcions d'abat de la comunitat cistercenca.

UNA CRIDA A LA FE, L'ESPERANÇA I LA CARITAT

En la seva primera carta a la diòcesi, el bisbe Octavi Vilà va fer una crida a viure les tres virtuts teològals amb profunditat.

A la carta el bisbe electe escriu que tenim necessitat de viure la fe de manera coherent, evitant els escàndols i proposant la bona nova de Crist a la societat actual; la fe que ha de ser present en tots els moments de la vida: "La fe no és quelcom per viure tot just quan ens reunim a l'entorn de la taula de la Paraula i la de l'Eucaristia; la fe ha de ser present, l'hem de fer present, en cada moment de la nostra vida; en els moments bons i en els dolents i

“La fe ha de ser present,
l’hem de fer present,
en cada moment de la
nostra vida”

“En un món on hi
ha tanta necessitat
d’esperança, hem de ser
capaços d’esperançar
el món”

Octavi Vilà al claustre
del monestir de Poblet.

vivint-la en plenitud i sobretot amb joia.”

També insisteix en la importància de l'esperança en un món que en té tanta necessitat. Assenyala que els cristians han de ser missatgers d'esperança, tant per a la vida eterna com per a la vida present: “Però no ens hem de limitar a tenir esperança en la vida eterna, tot i que sigui l'objectiu final de la nostra fe, l'hem de viure i transmetre també avui, ara i aquí. En un món on hi ha tanta necessitat d'esperança, de mirar més enllà d'allò immediat, hem de ser capaços d'esperançar el món.”

Finalment, el bisbe electe fa una crida a la caritat, recordant que la fe sense obres és morta. I destaca la necessitat de mostrar la fe a través d'obres concretes que donin esperança als qui l'han perduda: “Com escriu sant Jaume, ‘La fe, si no es demostra amb les obres, tota sola és morta’ (Jm 2,17). L'Església ha de mostrar —mostra ja, de fet, en molts àmbits ho sabeu prou bé— la seva fe en obres concretes per tal de donar esperança als qui o bé l'han perduda o bé estan en camí de perdre-la, defraudats per una societat que no vetlla per tots i n'oblida alguns, precisament els qui estan més necessitats d'atenció, siguin de casa o vinguin de lluny.”

Aquestes tres virtuts cardinals Octavi Vilà les ha viscut intensament juntament amb tots els seus monjos al monestir, al llarg dels vuit anys en què ha estat abat: la fe, quan en temps de pandèmia vam haver de lluitar en un moment fosc i incert per tots a nivell global; l'esperança, com quan el monestir va acollir les famílies refugiades de la guerra d'Ucraïna, amb un gest de pau que també va voler ser un missatge de reconciliació per una guerra que estava amenaçant Europa; i la caritat, que el pare abat va estimular a viure amb plenitud tots els monjos, i que ara vol transmetre a la seva nova Església. Certament, no van ser anys fàcils, però finalment el bon Déu sap com recompensar tants sacrificis, i la seva manera de fer-ho és del tot sorprenent.

El dijous 29 de febrer, a les 12, van sonar de manera extraordinària les campanes de l'Església, per recordar-nos el moment en què es feia oficial davant la societat el nomenament del pare abat. Aquesta vegada les campanes no eren solament la veu de Déu, que crida set vegades al dia per acudir a l'Església i pregar l'Ofici Diví.

“M’ha sorprès molt agradablement l’organització de la diòcesi de Girona, en què els laics tenen un paper important”

Com ha viscut el seu nomenament en clau d’obediència?

L'obediència per als monjos és un dels trets característics de la nostra vocació. És un concepte molt present en la regla de sant Benet, també en altres textos com les constitucions de la nostra congregació. Els monjos tenim molt arrelat aquest sentiment d'obediència a Crist, així com a la persona de l'abat, a qui hem de dirigir aquesta obediència. Un dels conflictes interiors que m'he plantejat en rebre una comunicació d'aquest tipus és que un cop he sentit la crida a la vida monàstica (2005) i a servir la comunitat com a abat (2015 i 2021), es fa una mica difícil pensar que pot haver-hi una altra crida diferent de la que he començat a la vida monàstica. Les persones que he pogut consultar aquests dies m'han fet veure que la persona de la qual venia aquest encàrrec concret, el Sant Pare, també representa la voluntat de Déu. Com he dit a la Sala Capitular en la locució que he fet a la comunitat, les nostres constitucions parlen explícitament que devem obediència al Summe Pontífex.

Quina és la particularitat que un abat de Poblet sigui nomenat bisbe? Quin element distintiu hi pot aportar?

Certament és força particular, no gaire habitual. De fet, soc el quart abat de Poblet que és bisbe —l'últim fa més de 300 anys. Actualment, en el conjunt de l'orde tenim dos bisbes en actiu al Brasil i un arquebisbe emèrit a França, a Tours. Puc aportar l'aspecte de la pregària i del contacte directe amb la Paraula de Déu, a través de l'ofici diví i de les escriptures. En el moment de crisi actual de l'Església, és important tornar als orígens de la Paraula, tal com indica la constitució del Concili Vaticà II *Dei Verbum*.

Quines són les necessitats de l'Església més prioritàries en les quals li agradaria intervenir?

La principal necessitat és fer arribar la Bona Nova de l'Evangeli a la societat. Tal com diu Benet XVI, la fe no s'imposa, sinó que es proposa. La millor manera de proposar la fe és que els creients la visquem amb sinceritat i intensitat. A la salutació que he enviat als fidels de Girona, els he dit que hem de mirar la fe amb fidelitat i amb convenciment, i que això s'ha de transmetre amb una missatge d'esperança cap a tots els que ens envolten, i això ha de concordar amb la pràctica de la caritat.

L'amoïna la crisi de vocacions tant a la vida religiosa com sacerdotal?

Pel que vaig coneixent de la diòcesi de Girona, veig que és un tema important, no hi ha un nombre important de preveres, i molts dels que hi ha estan en edat de jubilació. Ara bé, m'ha sorprès molt agradablement l'organització de la diòcesi de Girona, en què els laics tenen un paper important. Crec que el futur de l'Església ha d'anar cap aquí: que els laics tinguin un paper important en els àmbits on el poden tenir i anar avançant en la corresponsabilitat. Girona és una de les primeres diòcesis en què s'ha aprovat la celebració dominical sense prevere. És important avançar en aquest sentit.

“Ha arribat la bona notícia. Ja tenim bisbe”

Àngel Almazan

Lluís Suñer i M. Teresa Cebrià, durant la compareixença davant dels mitjans de comunicació.

“Ha arribat la bona notícia. Ja tenim bisbe.” Amb aquesta bona nova començava la carta que Mn. Lluís Suñer, administrador diocesà de Girona, adreçava als diocesans un cop fet públic el nomenament d’Octavi Vilà com a nou bisbe. D’ençà de la mort del bisbe Francesc Pardo, el 31 de març de 2022, la diòcesi estava en seu vacant.

“No cal dir que l’esperem amb el cor i els braços oberts perquè ens esperoni a ser fidels a l’esperit sinodal que hem

iniciat i perquè ens sigui ferment de pau, d’unitat i d’esperança”, manifestava Suñer.

El 29 de febrer, a les dotze, l’administrador diocesà va compareixer davant dels mitjans de comunicació, acompanyat de M. Teresa Cebrià, cancellera del bisbat, per explicar que el nou bisbe es trobarà amb “una diòcesi activa que s’esforça per treballar sinodalment” i remarcar que “aquest temps d’espera ens ha purificat per poder-lo acollir millor”.

Planellas i Vilà fent públic el nomenament.

Es diria que eren, a més d’això, la veu del poble, la joia espiritual, en primer lloc, dels monjos, per aquesta elecció, però a més la veu exultant de l’Església catalana, i particularment gironina, que ha trobat finalment el seu esperat pastor. ■

An advertisement for the 'Jornada de Portes Obertes' (Open Doors Day) at the Universitat Abat Oliba CEU. It features a smiling woman with long blonde hair. The text includes the university's name, the event title, the date '23 de març', a QR code for registration, and the slogan 'Canvia el teu present. Crea el teu futur.' (Change your present. Create your future.).

El ministeri apostòlic no surt per generació espontània. Cal la crida que, com una llavor, Déu sembra en el cor del batejat

Pare, envieu-nos pastors

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, recordo una trobada de no fa gaire amb els responsables d'una parròquia. El mossèn havia estat absent un temps a causa d'una malaltia. Durant el diàleg, comentant aquest temps, un dels catequistes presents digué: "El fet d'estar sense mossèn ens va ajudar a créixer en la corresponsabilitat. La catequesi continuà endavant, Càritas, l'atenció als malalts, les celebracions de la Paraula, etcètera. Cada setmana ens reuníem per preparar les coses i prendre compro-

misos. Tanmateix, hem de reconèixer que mai com en aquest mig any vam adonar-nos de la missió pròpia, específica i insubstituïble del mossèn en una comunitat." "I, quina heu descobert que és?", vaig dir-li. I em respongué: "La d'acompanyant i conductor del camí de la fe i la de possibilitar-nos l'experiència de la presència del Senyor, d'una manera especial en l'eucaristia i en el sagrament del perdó."

Tota la comunitat té la missió de donar a conèixer Jesucrist, el Salvador. Tots tenim el deure d'ajudar-nos mútuament en el camí de la fe. Però els faltava la Paraula que fa sensible en la fe la presència del Senyor: "Això és el meu Cos", "Jo et perdono, veste'n en pau". Aquell catequista ho havia après en els llibres; però sabia també que l'experiència només té lloc quan el prevere, en nom de Jesucrist cap de l'Església, actua en nom d'ell.

El ministeri apostòlic és indispensable en l'Església per voler de Jesucrist mateix. Ara bé, aquest ministeri no surt per generació espontània. Cal la crida que, com una llavor, Déu sembra en el cor del batejat. I cal també un clima de fe perquè aquesta llavor maduri.

La sembrada està feta, però hem de reconèixer que el clima de l'entorn no acostuma a ajudar. La mateixa societat, que amb el seu saber

ens obre al món i ens apropa als esdeveniments més llunyans al mateix moment que succeeixen, ens posa barreres a les portes de nosaltres mateixos perquè puguem entrar-hi. I per sentir la crida de Déu i fer que vagi prenent cos, cal entrar dins la cambra del nostre interior. Ni Maria seria la Mare de Déu ni tindríem el testimoni dels sants i santes, si no haguessin estat educats en l'estima del silenci interior per descobrir els senyals de Déu en el seu camí.

Per aquesta raó, en la proximitat del Dia del Seminari que celebrarem diumenge vinent, a les vigílies de sant Josep, insisteixo en l'estima del silenci interior. "Pare, envieu-nos pastors", afirma el lema d'enguany. Es tracta d'una pregària que tots, com a Església, adrecem a Déu. Per aquest motiu faig una crida, en primer lloc, a les comunitats cristianes de l'arxidiòcesi, perquè redoblin la seva pregària, prenent com a pròpies les paraules de Jesús: "Pregueu, [...] a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats" (Lc 10,2). En segon lloc, m'adreço als joves cristians perquè des del silenci en el seu seguiment de Jesucrist, es preguntin sense por si el Mestre els crida pel camí del sacerdoci i tinguin generositat i valentia per dir amb decisió: "Soc aquí."

Ben vostre. ■

Desitjo parlar de Catalonia Sacra, un projecte conjunt de les deu diòcesis creat el 2012 amb la voluntat de dinamitzar el patrimoni cultural de l'Església

SALVADOR GIMÉNEZ
Bisbe de Lleida

Cuidar el patrimoni de tots

Estimats diocesans:
El patrimoni immoble que tenim a les nostres diòcesis té una importància cabdal i tots n'hem de tenir cura, de manera especial els responsables diocesans. Hem de preservar temples, ermites, santuaris... que els nostres avantpassats van construir amb el seu esforç i que van llegar per a l'ús i gaudi de les següents generacions, fins avui. No ens cansarem de repetir que la seva finalitat era el culte a Déu i la reunió de la comunitat cristiana per pregar, implorar, agrair i enfortir la mateixa fe rebuda.

En els últims anys s'ha produït una campanya en contra dels posseïdors o propietaris d'aquests immobles acusant-los d'apropiació indeguda, de no tenir gens de respecte a les normes civils i de poc interès en la seva cura i restauració. En aquests moments, sembla que ha conclòs aquesta campanya que ha escandalitzat uns i ha deixat preocupats uns altres. Gairebé sempre apareixen notícies negatives sobre situació dels béns de la comunitat catòlica. Avui vull alçar la veu per tots aquells que van construir i cuiden el patrimoni perquè a vegades ens oblidem d'agrair la seva feina i és tota la co-

munitat cristiana la més interessada a mantenir amb cura el seu patrimoni i és des d'on surten les ajudes anònimes per a tal finalitat. És cert que comptem, alhora, amb l'interès de les autoritats i dels recursos econòmics de les diverses administracions públiques; també solem donar-los gràcies per les seves ajudes efectives. Hi ha qui mostra la seva estranyesa adduint que no es pot invertir en propietats privades, però cal recordar que no hi ha res de més públic que un temple que està obert a tots aquells qui el vulguin utilitzar per a una celebració religiosa o per al gaudi de la seva singular bellesa, com passa en totes les nostres poblacions on el temple és l'edifici més representatiu i estimat pels seus habitants.

Explico tot això per elogiar, com a contrapunt, tots els que es preocupen positivament d'aquesta finalitat. També per agrair-los la seva tasca que beneficia tothom i que resulta a vegades poc reconeguda i valorada per la gran majoria de la societat, segurament per oblit o per ignorància. Avui desitjo parlar de Catalonia Sacra, un projecte conjunt de les deu diòcesis creat el 2012 amb la voluntat de dinamitzar el patrimoni cultural de l'Església. Fa pocs dies, el 28 de febrer, es va presentar l'Agenda d'activitats de l'any 2024 en un solemne acte al CaixaForum Macaya de Barcelona que es pot consultar en el seu web www.cataloniasacra.cat.

La presentació va comptar amb una gran assistència de professionals i interessats, com també amb els responsables diocesans i els seus equips de treball. És impressionant constatar la gran quantitat d'activitats proposades en les diverses demarcacions diocesanes i l'excel·lent resultat que atresoren per la seva nombrosa assistència de públic divers. Tothom acaba agraint la feina en general i elogiant el fet concret que han protagonitzat descobrint un edifici singular o un estil artístic determinat. Se sorprenen al mateix temps de tot el molt i bo que tenim i que estem obligats a restaurar i conservar.

Els responsables diocesans vam voler donar a aquesta presentació la importància merescuda, i per això vam convidar el cardenal José Tolentino de Mendonça, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació. És un eminent intel·lectual portuguès que ha reflexionat molt sobre la cultura i l'evangelització, que ha ocupat càrrecs de responsabilitat en diversos organismes vaticans i que té una gran obra escrita, admirada per tota mena d'intel·lectuals i pensadors. La seva aportació va ser una espècie de resposta-reflexió a un qüestionari sobre cultura i patrimoni que li havia estat lliurat uns dies abans. Va haver-hi moltes preguntes i excel·lents respostes.

Amb el meu afecte i benedicció. ■

CONSULTORI BÍBLIC

L'avarícia ens dona seguretat?

M. PILAR LOZANO

Llic. Ciències Religioses

La paraula “avarícia” surt a la BCI en 4 cites:

A 2Ma 4,50: “En canvi, Mene-lau, gràcies a l'avarícia dels qui governaven, es mantingué en el poder (...)”

A Sv 10,11: Quan “l'avarícia dels seus explotadors l'oprimia, la Saviesa li feu costat i l'enriquí”.

A Rm 1,29: “S'han omplert de tota mena d'injustícia, dolenteria, avarícia i maldat; se'ls veu plens d'enveja, homicidis, baralles, enganys, malícia; són murmuradors.”

A 2Pe 2,14: “Tenen els ulls afixats d'adulteri i insaciabls de pecat. Sedueixen els indecisos, el seu cor està avesat a l'avarícia, són dignes de maledicció.”

Hi ha moltes reflexions sobre els diners i l'afecció a les coses que estan totalment relacionades amb l'avarícia. A Coh 10,19b: “Menjar i beure és possible amb diners.” Sir 5,1: “No et refiïs de les teves riqueses fins a pensar que elles et basten.” Sir 31,1: “Les preocupacions no deixen dormir el ric.”

El terme “avarícia” es refereix a l'afecció de les coses en general i a fer creure que els diners són l'únic útil per assolir tot el que es vol tenir o posseir.

La reflexió de tots els temps és el reconegut atractiu que té el diner, tant per a les persones que en tenen molt com per a les que no.

El perill dels diners i de l'afecció a les coses és un tema molt present també avui. Converteixen l'avarícia en un vici perquè donen un valor desproporcionat al que tenen realment les coses i ens fan creure que ens poden proporcionar pau, felicitat, seguretat i poder, i així pensar que l'ésser humà pot fer el que vulgui amb la seva vida i amb el que posseeix.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Déu envià el seu Fill per salvar tothom gràcies a ell

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

En la primera part de l'evangeli d'avui se'ns explica el pla salvífic de Déu per a la humanitat. Un camí que va de dalt a baix. Quan els israelites van sortir d'Egipte, van haver de travessar el desert abans d'arribar a la terra promesa. En el desert van patir les picades de les serps. Aleshores Moisès va fer una serp d'aram que va posar dalt d'un estendard. Quan un israelita era picat, mirava la serp enlairada i quedava guarit (Nombres 21,9; Saviesa 16,5-6). La figura de la serp enlairada és una metàfora de Crist que serà enlairat en la creu per salvar la humanitat.

El text repeteix una vegada i una altra qui és Jesús i quina és la seva identitat: el Fill, el Fill de l'home, el Fill únic de Déu, la llum, la veritat. La majoria d'aquests títols també són al pròleg de l'Evangelí de Joan. Tinguem la certesa que des dels inicis Déu pren la iniciativa en l'acció salvadora. Déu té un projecte per a tota la humanitat, sense exclusions: per amor “ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna”. Déu estima tant el món que lliura el seu Fill, no per jutjar el món o condemnar-lo, sinó per salvar-lo i que arribi a la plenitud.

En la segona part llegim quina

conducta hem de tenir en la nostra vida per assolir la vida eterna que ens ofereix Déu. Un camí que va de baix a dalt. El pla de Déu implica emmirallar-nos en Jesús, que primer va ser baixat i després va ser enlairat en la creu per il·luminar-nos amb la seva llum. Hem de viure com Jesús va viure, “d'acord amb la veritat” i la veritat és Jesús (Joan 14,6). Déu Pare ens envia el seu Fill únic per ser llum a les nostres vides, perquè no ens perdrem en les coses superficials del dia a dia i tinguem vida eterna. La nostra adhesió a Jesús i les seves obres cal que sigui radical per aconseguir la vida plena que ens ofereix Déu.

Mirem la creu, doncs, amb alegria, no és un lloc de tortura, és el lloc de l'exaltació, de la resurrecció, on l'amor venç l'odi i les malfiances. Nosaltres també hem d'estimar tot el món sense exclusions, sense jutjar i condemnar els que són diferents i no pensen com nosaltres. No estimar és no adherir-se a Jesús que va estimar sense excloure ningú, és entrar en la foscor, no fer la veritat, rebutjar l'ofertament de Déu. Preguem amb el Salm 119 i contemplem la creu per viure d'acord amb la seva Paraula, cerquem-la amb tot el cor i seguim el seu manament principal: estimar. ■

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

2Cr 36,14-16.19-23

*La severitat i la bondat del Senyor es re-
velen
en la deportació del poble i en el seu alli-
berament*

Lectura del segon llibre de les Cròniques

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complet setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de

Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: "Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui."

Salm responsorial

136

Vora els rius de Babilònia ens assèiem
tot plorant d'enyorança de Sió.
Teníem penjades les lires
als salzes que hi ha a la ciutat. R.
*R. Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que se m'encasti la llengua al paladar.*

Quan volien que cantéssim
els qui ens havien deportat,
quan demanaven cants alegres
els qui ens havien entristit,
i ens deien: "Canteu-nos
algun càntic de Sió." R.

Com podíem cantar cants del Senyor
en una terra estrangera?
Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar,
si deixés d'anomenar-te,
si deixés d'evocar el teu record,
per motivar els meus cants de festa. R.

enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cre-

Lectura segona

Ef 2,4-10

*És per gràcia que Déu us ha salvat,
a vosaltres que éreu morts per les vostres
culpes*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

Vers abans de l'evangeli

*Déu estima tant el món que ha donat el
seu Fill únic;
tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.*

gut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu."

Evangelí

Jn 3,14-21

*Déu envià el seu Fill
per salvar el món gràcies a ell*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: "Com Moisès, en el desert,

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santorals i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIA II
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 4

Març

10. DIUMENGE

Diumenge IV de Quaresma, Morat o rosa. Lectures: 2 Cròniques 36,14-16.19-23 / Salm 136 / Efesis 2,4-10 / Joan 3,14-21

SANTORAL: Càndid, mr.; Macari b.; Melitó, mr.; Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.; Simplicí, p.

11. DILLUNS

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

SANTORAL: Àurea, ab.; Domènec Càm, mr.; Eulogi, prev. i mr.; Sofroni de Jerusalem, b.

12. DIMARTS

Fèria, *Morat*. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3a.5-16

SANTORAL: Bernat, b.; Innocenci I, p.; Lluís Orione, prev.; Maximilià, mr.

13. DIMECRES

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

SANTORAL: Macedoni, Patrícia i Modesta, mr.; Ramir, monjo i mr.; Roderic i Salomó, mr.

14. DIJOUS

Fèria, *Morat*. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

SANTORAL: Arnold, ab. i mr.; Florentina, vg.; Matilde, emp.

15. DIVENDRES

Fèria, *Morat*. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.14.25-30

SANTORAL: Climent Maria Hofbauer, prev.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.; Madrona, vg. i mr.; Ramon de Fitero, ab. i fund.

16. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

SANTORAL: Abraham, erm.; Agapit, b.; Ciríac, mr.; Eusèbia, vg.; Heribert, b.

El Sant 13 de març

Macedoni, Patrícia i Modesta, màrtirs

Aquests tres màrtirs formen una de les poques famílies completes que han pujat als altars. Formada pel pare, Macedoni, sacerdot de la comunitat de Macedònia, la mare, Patrícia, i la filla, Modesta, la història d'aquesta família està recollida al martirologi *Hieronimianum*, escrit al segle VI. S'hi recull que tots tres viuen a la regió de Nicomèdia, on van patir la persecució de Dioclecià, una de les últimes persecucions cristianes a l'Imperi Romà però també la més cruel. La persecució va comen-

çar el 303, quan Dioclecià va emetre l'edicte que abolia els drets legals dels cristians i els exigia que complissin amb les pràctiques religioses paganes. Després de ser detinguts per les tropes de Dioclecià, la família es va negar a seguir els ritus pagans, i el tribunal els va condemnar a mort, juntament amb altres màrtirs que vivien a la regió de Nicomèdia, la majoria dels quals van romandre en l'anonimat. Es desconeix la data exacta de la mort d'aquesta família, en tot cas, posterior a l'any 303. ■

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

A cada missa cal consagrar el pa suficient per a la comunió de tots, no sols per al sacerdot que presideix

Viure de l'altar o del sagrari

Qui ha nascut després del Vaticà II, amb la reforma litúrgica en acte, no pot imaginar que, fins aleshores, el catòlic, fet i fet, connectava la seva vida eucarística més amb el sagrari que no pas amb l'altar.

Arran de les normes concernents al dejuni eucarístic, qui volia combregar a missa havia d'estar en dejú des de la mitjanit passada, sense possibilitat ni tan sols de beure un glop d'aigua. No va ser fins al 1953 que, el papa Pius XII, amb la constitució apostòlica *Christus Dominus* en va mitigar el rigor.

D'altra banda, era freqüent que, en les esglésies, hi hagués un horari, més o menys generós segons possibilitats, per combregar fora de la missa. Les disposicions del Concili de Trento, estimulants que els fidels combreguessin dins de la missa i amb el pa consagrat a la mateixa celebració, no van acabar de quallar. Potser va tenir més força la comoditat i el costum que l'expressivitat litúrgica. I pel que fa a l'oració d'adoració quedava molt clar que estava reservada a l'exposició del Santíssim, especialment la que se solia fer, amb notable solemnitat, el diumenge a la tarda.

La reforma litúrgica del Vaticà II va voler ser un retornar a les fonts, com, de fet, tota l'obra conciliar. Des d'aquí es va subratllar la importància de girar l'esguard vers l'altar, i comprendre el lloc

del sagrari en el seu punt just. Ja la instrucció *Eucharisticum mysterium* (1967) va expressar els punts fermes sobre aquest tema, i el Ritual de la sagrada comunió i del culte eucarístic fora de la missa (1973) els va traduir en els *praenotanda* i les rúbriques oportunes.

És aquí on s'afirma la finalitat de la reserva eucarística: l'administració del viàtic als moribunds, en primer lloc, i també la distribució de la comunió i l'adoració del Senyor present en el Sagrament. Un altre dia parlarem d'aquesta distribució de la comunió fora de la missa com a possibilitat pastoral en l'actualitat.

Tanmateix, el Ritual esmentat subratlla que "la més perfecta participació de la celebració eucarística és la comunió sacramental rebuda dins de la missa", i que en qualsevol celebració eucarística "es consagri per a la comunió dels fidels paelaborat recentment" (núm. 13). A cada missa cal, doncs, consagrar el pa suficient per a la comunió de tots, no sols per al sacerdot que presideix. I, encara, fou el papa Benet XVI qui ens va recordar que la màxima adoració s'esdevé en la mateixa celebració de la missa (*Sacramentum caritatis* 66).

El cristià, doncs, està cridat a viure de l'altar, on s'actualitza el misteri de la nostra redempció, rebem com aliment el Redemptor i l'adorem en esperit i en veritat. ■

Un concert que dona vida

FRANCESC BALCELLS I TEIXIDÓ

Dissabte 10 de febrer l'església de Sant Llorenç de Lleida va acollir un concert solidari organitzat per la Coral Maristes Montserrat i la Fundació Renal Jaume Arnó, amb l'objectiu de donar a conèixer la realitat de les donacions i els trasplantaments al nostre país.

El repertori musical s'acompa-

nyà de diferents testimonis que van apropar la realitat dels trasplantaments, tant des del vessant mèdic, com des de la visió dels pacients, emocionant en molts moments el públic que omplia de gom a gom el temple romànic. De fet, aquest era el propòsit: fer un viatge emocional a mesura que es desgranaven experiències i cançons.

A l'acte es va destacar que Catalunya és referent mundial en aquest àmbit, essent el lloc del planeta amb més opcions de poder ser trasplantat. Només el 2023, 79 persones van ser trasplantades a Lleida. Actualment, n'hi ha 72 en espera, una roda que

necessita sempre estar activa. Les claus del per què som referents les van compartir els convidats, metges de l'Hospital Vall d'Hebron (Dr. Francesc Moreso, cap de Trasplantaments Renals, i Dra. Irina Torres, nefròloga i investigadora), el Dr. Jaume Tort, director de l'Organització Catalana de Trasplantaments i la Dra. Mariona Badia, coordinadora de Trasplantaments de l'Hospital Arnau de Vilanova. Tenim un model de donacions anònimes i gratuïtes, a diferència d'altres països, on els òrgans es paguen.

També gaudim d'un sistema sanitari que, malgrat les mancances, està coordinat i molt professionalitzat. I, per damunt de tot, hi ha la consciència que fins i tot al final de la vida es pot ser generós, posant el valor de la solidaritat com a característica de la nostra societat. I un prec que va ressonar al llarg de la tarda: per continuar essent referents, cal que no s'aturin les donacions.

Dins de la joia arquitectònica de Sant Llorenç es va valorar la generositat, la confiança, l'esperança, les noves oportunitats, l'agraïment... Cada any la Coral Maristes Montserrat dedica un concert a una causa solidària. Aquest fet ha portat el cor a cantar amb els presos dins del Centre Penitenciari de Ponent, a compartir repertori entre persones malaltes de càncer o a regalar cançons i estima amb els residents del Centre Alba de Tàrraga. Experiències que enriqueixen els cantaires i donen més sentit que mai a les partitures, fent plausible el lema de l'entitat marista: "Canta i Estima". ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

**No et quedis
sense plaça**

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Cartes

Joves sense rumb

Els qui som pares d'adolescents avui sabem prou bé la dificultat d'educar els nostres fills en els valors cristians, l'amor a l'Església i el respecte per la cultura i les tradicions del país. L'ambient ultrasecularitzat, globalitzat, així com l'ús dels dispositius mòbils, les influències de tot tipus que reben via pantalles, al carrer i a l'escola, no ajuden pas al nostre objectiu d'educar els fills en els valors esmentats anteriorment. Crec que l'Església hauria de donar eines als pares per aconseguir que els nostres fills no s'apartin del bon camí.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ

La moral en la cultura actual

Hem perdut de vista qui és l'ésser humà. Qui soc? Qui guia la meua vida? Potser perquè s'entén la llibertat com a individualisme, com fer el que em dona la gana, quan entendre bé la llibertat és fer el bé, perquè ho vull, perquè així ho decideixo. Quan l'home oblida Déu es deshumanitza, llavors ens apartem de tot vincle, de tot compromís, ja no diguem de Déu.

Malauradament, en aquesta societat de la informació tan tecnològica que ens ha tocat viure, preparem els nostres joves i a nosaltres mateixos per

a una recerca profunda del sentit de la nostra vida? Sovint oblidem que, com a persones humanes que som, tenim anhels, pors, ferides, ànsies de futur, records del passat, sentiments... No tot ho fan ni ho han de fer les màquines, abans que res hi ha d'haver la humanitat, la presencialitat, les relacions humanes, el diàleg amb l'altre i no a través del mòbil.

Sembla que els que intentem ser cristians en cada instant de la nostra vida diària hàgim desaparegut de l'escenari social i polític, com si tinguéssim vergonya o por de manifestar-nos tal com som, i permetem que es legisli —equivocadament— en nom nostre, amb una total manca de seny.

Com a batejats i fills de Déu, Ell ens va crear a tots, a cadascun de nosaltres, com a un ésser únic i irrepetible, i ens acull i estima tal com som, amb les nostres virtuts, desitjos, mancances, limitacions... però vivim en un món que no sap estimar veritablement, que es mou per interessos; llavors arriba la frustració. Preguem perquè sapiguem estimar-nos més i millor.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Decàleg per viure amb optimisme

“Davant de la vida, ni optimismes, ni pessimismes; senzillament, realistes.” La frase és d'un bon amic al qual li agrada “contemplar la vida i filosofar sobre ella”. Em comenta: “Sempre m'ha impressionat la frase d'Antonio Machado: ‘De cada deu caps, un pensa, els altres envesteixen.’” D'aquí, aquest decàleg urgent per viure amb optimisme.

— Sorprèn-te: no visquis avorrit, ni tampoc de braços plegats. Crea les teves pròpies sorpreses i comparteix-les.

— Sigues agraït: adona't dels “regals invisibles”. I de tants dons com rebem, sense que ens n'adonem.

— No et queixis: o millor, no et queixis tant. Perquè potser, “queixar-se és el passatempo dels incaços”.

— Fixa't fites i objectius: és veritat que “es fa camí caminant”, però el rumb i les fites les escollim nosaltres.

— Creu en la inspiració: Picasso deia que “la inspiració existeix, però que ha de trobar-nos treballant”.

— Gaudeix: la primera cosa és aprendre a gaudir. I de què? Si és possible, de tot. Però aquest “de tot”, gairebé sempre ens exigeix també el “amb tots”.

— Viu amb passió: sí, però el pòrtic sempre ha de ser la il·lusió. La il·lusió brolla de l'ànima; en la passió, potser hi intervé més el cos.

— Arrisca't: sí, però sense passar-te i sense perdre la vergonya, ni l'educació, ni el respecte a tothom.

— Intenta el silenci: com si fos una delícia, prova a callar, cerca el silenci. Assaboreix-lo. A soles, acompanyant els que parlen massa.

— Tingues una resposta a punt: essencial per als caminants. Cal portar una resposta a punt, a la motxilla, per a una pregunta. I una solució per a un problema. I un argument per a una discussió. Són tres “eines” per a la “seguretat existencial”.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

“Crec que és Déu qui em dona tanta energia”

L'organista Montserrat Torrent, de 97 anys, continua en plena activitat

MAC

Fotos: Agustí Codinach

Tot un privilegi. És el que vam sentir els meus companys i jo quan vam entrevistar l'organista Montserrat Torrent a l'església de Sant Felip Neri de Barcelona. Ens va obsequiar amb un fragment de l'obra *Puer natus est nobis*, del compositor italià Matteo Bonfiglioli. Magistral. Acabava d'arribar d'Itàlia, on havia fet un concert. Amb 97 anys, continua en actiu. La jubilació és una paraula que no forma part del seu vocabulari.

Què significa per a vostè interpretar música d'orgue?

Una plenitud total. Cal dir que cap altre instrument pot assolir tres sonoritats diferenciades simultàniament. Poder tocar l'orgue m'omple la vida!

Per a moltes persones, la música d'orgue té una dimensió espiritual molt rellevant.

Penso que això està molt condicionat pel lloc on es troben majoritàriament els orgues, les esglésies, i també pel lligam inherent de l'instrument amb els actes litúrgics. Ara bé, si l'orgue està situat en un auditori, la suggestió no està tan condicionada. Per exemple, diuen que el filòsof i escriptor francès François-René de Chateaubriand es va convertir al catolicisme després d'escotar l'orgue de l'església de Sant Lluís dels Francesos a Roma l'any 1802. Jo m'enfado molt quan constato que alguns organistes, amb l'objectiu d'atraure més públic, interpreten peces banals. Això no fa que els oients s'acostin a

Déu... els n'allunya! És com una profanació. Hem d'educar el públic, no banalitzar-lo.

Quin és el compositor que més admira?

Johann Sebastian Bach, sens dubte. Per a mi, no n'hi ha cap de més gran. Les seves composicions adquireixen un to que ens fa creure que és directament la mà de Déu qui les hi ha dictades. També m'agrada molt el compositor i organista andalús Francisco Correa de Arauxo, per les seves glosses, tan expressives. Correa et submergeix en un món misteriós, inefable; té *duende*.

Molts alumnes han passat per les seves aules i avui dia són grans figures dins del món de la música. Què representa això per a vostè?

Un goig immens. Penso que un professor ha de saber inculcar els seus coneixements als seus alumnes sense cap limitació, fins al punt que es vegi obligat a reconèixer que no és capaç d'ensenyar-los res més. Per a mi, no hi ha una satisfacció més gran.

No tots els orgues tenen la mateixa sonoritat.

Certament. Durant la guerra civil es van cremar molts orgues històrics de la ciutat de Barcelona. Al començament de la meua formació musical, m'havia de conformar amb els orgues, tan modestos, que hi havia en aquell temps. Quan vaig anar a París, amb una beca, em va sorprendre la meravellosa sonoritat dels orgues que tocava. Va ser llavors quan em vaig adonar de la mancança de tota mena de registres dels orgues que teníem aquí. Aquest va ser el motiu primordial pel qual vaig iniciar el 1967 la campanya de construcció d'un orgue barroc a Sant Felip Neri per tal de poder gaudir d'un instrument en condicions.

En quin moment es troba actualment la música d'orgue a Catalunya?

Avui dia hi ha molts organistes que toquen molt bé i que són reconeguts arreu. La pena és que, tot i havent-hi nombroses iniciatives de construcció d'orgues, per qüestions financeres, alguns no arriben a bon port. Cal construir i acabar els orgues per tal que hi hagi orgueneres i organistes que facin enaltir el món de l'orgue.

Un dels seus desitjos és que s'enllesteixi l'orgue de l'oratori

de Sant Felip Neri de Barcelona.

Sí, el del barri gòtic. L'acústica del temple és ideal. El pare Ferran Colàs, preposit dels oratoris de Gràcia i de Barcelona, està implicat en la finalització de l'orgue. Un cop acabat, serà una síntesi de l'orgue barroc i de l'ibèric. S'hi podrà interpretar des de Bach fins a un *tiento* de mà dreta i mà esquerra en un mateix teclat.

Al llarg de la seva llarga i fructífera trajectòria professional, ha rebut nombrosos premis. Què signifiquen per a vostè?

Sincerament, els agraeixo de tot cor, però en aquests moments de la meua vida no signifiquen un aval per al més enllà. Em sento cristiana de dalt a baix. Crec que Déu em demanarà altres tipus de virtuts. Confio en la seva generositat i bondat.

“Avui dia a Catalunya hi ha molts organistes que toquen molt bé i que són reconeguts arreu”

VENIU A MI LA PASSIÓ LLINARS DEL VALLÈS

MARÇ
Dissabte 16
Diumenge 17
Dissabte 23
Diumenge 24

A les 17 h
Teatre Auditori
Llinars del Vallès

COMPRA D'ENTRADES
Pots comprar les entrades anticipadament a:
www.teatreauditori.llinars.cat
L'horari d'obertura de l'espectacle a les taquilles del TA:
A TOAC del Ajuntament (Av. Mas Bosc, 24)
de dilluns a divendres de 9 a 14 h i
dilluns i dimecres de 17 a 19 h
(només pagament amb targeta)

La Passió
TE LLINARS DEL VALLÈS

TILL-TALL
TEATRE AUDITORI LLINARS DEL VALLÈS

TA
TEATRE AUDITORI

Ajuntament de Llinars del Vallès

No crec que em jutgi severament.

Se sent prou reconeguda a casa nostra?

No gaire, la veritat. Em vaig sentir molt més reconeguda a Madrid durant els anys que vaig ser l'organista de l'Orquestra Nacional d'Espanya.

La seva activitat és encara imparable. D'on treu tanta energia?

No ho sé. Crec que és Déu qui em dona tanta energia. Quan toca l'hora

d'anar-me'n a dormir, estic esgotada i penso que és l'hora de lliurar la meva ànima a Déu, però el llevo, de bon matí, totalment renovada, amb una alegria tremenda. És un altre dia! I continuaré estudiant, perfeccionant, assajant, em comunicaré amb familiars i amics... Penso que és molt bonic viure! Cadascun de nosaltres hem de trobar un moment de concentració i pensar com ser útils als altres. ■

Mira el vídeo de l'entrevista:

Per a la veterana organista, interpretar música d'orgue constitueix "una plenitud total".

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'augment d'incendis forestals perjudica la vida al nostre planeta

Flickr / shaorang

Segons un estudi, els incendis comencen a superar la capacitat de regeneració de la natura.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ens hem trobat amb un llarg article que va publicar-se a *The New York Times*, signat per la periodista Emily Anthes, que ens parla del tema. M'ha semblat prou interessant per fer-ne un petit resum per als lectors de *Catalunya Cristiana*. L'autora de l'article ens diu: "Ara els incendis s'intensifiquen i comencen

a superar la capacitat de regeneració de la natura." I és que les conseqüències són de vegades molt fortes. Per exemple, després de l'incendi del 2002 a Rodeo-Chediski, a Arizona, van quedar arrasats sòls fèrtils que havien trigat 8.000 anys a desenvolupar-se. I després de l'incendi del 2013 a Rim, a Califòrnia, van desaparèixer gairebé del tot els picots àrtics. A més d'altres desgràcies, com la que ocorregué a Austràlia, quan els incendis del 2019 i 2020 van arrasar les selves tropicals del país i moltes plantes ja no es pogueren regenerar després de cremar-se. I ara als Estats Units s'ha calculat que els incendis forestals cremen molt més terreny que fa tres dècades, i potser a nosaltres, a Europa, ens està passant una cosa semblant. La culpa de l'augment incendiari és, en part, del canvi cli-

màtic, però s'hi sumen altres causes, com ara la propagació d'herbes invasores altament inflamables.

Ara bé, en incendis grans no s'aconsegueix que després es regeneri la vegetació perquè s'han perdut les fonts de les llavors. I també hem de dir que hi ha incendis que s'estan estenent on les flames eren una amenaça desconeguda. I això pot comportar la pèrdua d'espècies. I ens diu l'article: "Segons els càlculs dels científics, l'augment actual de freqüència i intensitat dels incendis podria comportar l'extinció de més de mil espècies de plantes i animals amenaçades."

Què dir-hi a tot això? Oi que val la pena que ho sapiguem i, encara que sigui poc el que puguem fer, tinguem molt en compte de no provocar noves cap mena d'incendi. ■

GENT DE CASA

Joaquim Codina Matalí

La seva obra més destacada és la Casa Malagrida, al passeig de Gràcia de Barcelona.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

De Joaquim Codina i Matalí sabem que va néixer a Barcelona l'any 1851, però en desconeixem la data exacta; el que sí que sabem és que va obtenir la qualificació de Mestre d'Obres el 1864, a l'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi, que havia engegat aquests estudis el 1850 davant la manca d'arquitectes titulats.

Treballà amb Elies Rogent a l'edifici de la Universitat de Barcelona, també va ser deixeble de Joan Torras, però la seva obra més destacada és al número 27 del passeig de Gràcia de Barcelona, amb la Casa Malagrida, construïda per a Manuel Malagrida i Fontanet, entre el 1905 i el 1908, un bloc de pisos amb aspecte de palau i tota mena de detalls. A Sabadell, el 1901, va construir l'Ateneu de Sabadell.

També és obra seva l'edifici d'"El Arte Cristiano", del 1890, on els pintors Berga i Carreras i els germans Vayreda van instal·lar la seva empresa d'imatgeria religiosa i que avui s'ha convertit en el Museu dels Sants, a Olot.

Altres obres seves van ser els convents dels Paüls a Barcelona, de les monges d'Elisabets a Sarrià, Sant Martí de Torrelles i Sant Pere de Ribes, però, sobretot, cal destacar alguns misteris del Rosari de Montserrat.

A Montserrat va col·laborar amb el primer misteri de Dolor, l'oració de Jesús a l'hort de Getsemaní, de l'escultor Josep Campeny i Santamaria, el 1897; en el quart de Glòria, l'Assumpció de Maria, de Venanci Vallmitjana i Barbany (1900) i el cinquè de Glòria, la Coronació de Maria (1906), amb Joan Flotats i Lluçà.

Moria a Barcelona el 23 d'abril del 1910. ■

CARLA VALL I DURAN

No mentiràs

Fragmenta Editorial, 2024, 88 pàg.

Ometre la veritat pot ser una manera de mentir. Partint d'aquesta premissa, i ajudant-se de la seva experiència com a advocada en violències masclistes, Carla Vall ens ofereix una mirada nova al manament "No mentiràs".

Llibres més venuts el mes de FEBRER

+claret

JORDI GRAUPERA

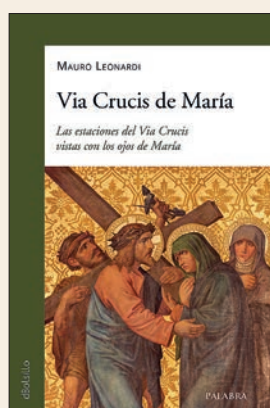
Estimaràs Déu sobre totes les coses
Fragmenta Editorial

DAVID JOU

Pensar la Creació
Albada Editorial

EQUIP EDICIÓ EDITORIAL CLARET

Paraula i Vida 2024
Editorial Claret

MAURO LEONARDI

Via Crucis de María

Ediciones Palabra, 2024, 64 pàg.

El sacerdot Mauro Leonardi se centra en la figura de Maria per, amb la força de la pregària i la bellesa de la poesia, guiar el lector per poder reviuir les hores amargues en què el Fill de Déu es va sacrificar per nosaltres per salvar-nos.

GEORGE SAUNDERS

El dia de l'alliberament

Edicions de 1984, 2024, 288 pàg.

Com conservar el seny en un món que ha descarrilat? Aquest llibre ens parla de gent corrent i dels seus intents de fer front a la bogeria quotidiana. L'autor explora en els seus relats el poder, l'ètica i la justícia.

JOSÉ M. BERMÚDEZ DE CASTRO i EUDALD CARBONELL

Homo antecessor

Editorial Crítica, 2023, 328 pàg.

Relat en primera persona de l'excursionista troballa paleontològica que va reescriure la nostra història evolutiva: l'espècie *Homo antecessor*, les restes de la qual van ser descobertes el 1994 en un jaciment de la serra d'Atapuerca.

CRÍTICA DE TEATRE

L'empremta digital de Jane Austen

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

Laia Manzanares i Laura Aubert, en una escena de l'obra "Els Watson", al Teatre Nacional de Catalunya.

La dramaturga Laura Wade (Bedford, Regne Unit, 1977) es va proposar amb aquesta obra penetrar en l'univers de Jane Austen reinterpretant què hauria volgut fer i dir la popular novel·lista anglesa amb la novel·la inacabada, *Els Watson*. La seva versió és una mirada des de la contemporaneïtat, amb dues parts ben diferenciades: la primera, una soporífera presentació dels personatges basada molt en el text de Jane Austen a l'espera de la segona part, que és quan l'obra pren la volada promesa en les expectatives.

En conjunt, una obra preciosista, lluminosa, molt ben dirigida per Josep Maria Mestres, amb una traducció refinadíssima de Joan Sellent, escenogràficament espectacular, amb coreografia, ball, una certa disbauxa i moments surrealistes, tres hores amb entreacte que, si Laura Wade no s'hagués entretingut tant en la primera part, haurien pogut reduir-se a dues i de seguida anar per feina.

És en la segona part, doncs, quan els espectadors agraeixen que els faci vibrar de debò. Demana el director del muntatge que no es desveli ni el contingut ni la trama ni les sor-

preses que amaga. Diguem només, doncs, que l'obra compta amb una pletòrica actriu Laura Aubert, que fa el paper de Laura Wade, i diguem que l'actriu Laia Manzanares, que fa d'Emma Watson, porta amb ella les regnes de l'obra.

Però hi ha també l'actriu Mercè Aránega, com a Lady Osborne, paper breu però imponent i robaescenes a discreció! I el mateix es pot dir de l'actriu Lluïsa Castell, la serventa Nanny, callada tota l'estona, però "catedràtica obrera" amb el puny alçat quan deixa anar el seu únic discurs. I així fins a 18 intèrprets —un nombre força inusual amb els temps que corren—, amb una estrella inesperada: la de l'actor Jordi Banacolocha, senyor Watson, del paper del qual és de qui cal mossegar-se més la llengua per no trencar l'enjòlit.

Al final de la festa, hi ha fins i tot un telèfon mòbil i un telèfon vintage dels setanta/vuitanta del segle passat. I un riing! que ni hi era ni se l'esperava. Truca Napoleó Bonaparte... Però això seria tota una altra història més enllà de la d'*Els Watson* de Laura Wade i més enllà del món de les mal anomenades "tassetes" de Jane Austen. ■

AMB BON HUMOR

"ELS WATSON", de Laura Wade, a partir de la novel·la inacabada de Jane Austen

TRADUCCIÓ: Joan Sellent

INTÈRPRETS: Mercè Aránega, Hodei Arrastoa, Laura Aubert, Guillem Balart, Dafnis Balduz, Jordi Banacolocha, Lluïsa Castell, Abdi Cherbou, Jordi Coll, Arnau Cot / Jan Daniel González, Mireia Illamola, Laia Manzanares, Paula Malia, Olga Onrubia, Laura Pau, Fina Rius, Marc Rius i José Luis Salinas

DIRECCIÓ: Josep Maria Mestres
Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona
Fins al 17 de març

CLASSE DE RELIGIÓ: QUÈ ÉS LA CAPA PLUVIAL, PEPET?

LA QUE FAN SERVIR ELS OBRERS QUE TREBALLEN A LA INTEMPÈRIE AMB UN TEMPS INFERNAL

CRÍTICA LITERÀRIA

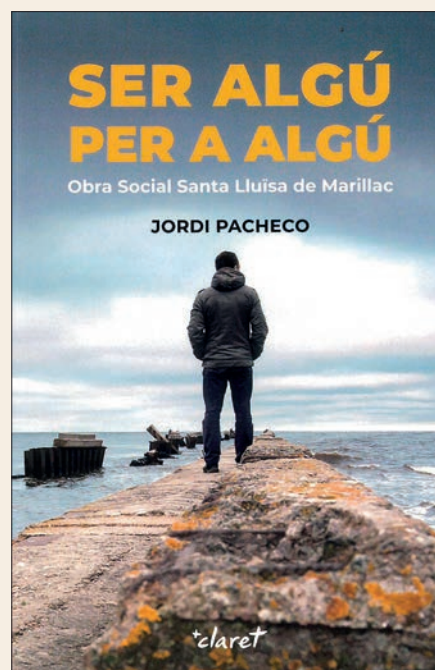
No hi ha fe sense atenció al proïsme

FRANCESC-XAVIER MARÍN

Doctor en Filosofia i professor de la Universitat Ramon Llull

L'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac és un projecte amb sentit bastit a partir dels gestos: taula parada, porta oberta a tots aquells units per la precarietat i el patiment. Un oasi on trobar cura, afectivitat i possibilitats per reconduir-se. Llar on parar i reposar per emprendre de nou el trajecte de la vida.

JORDI PACHECO

Ser algú per a algú. Obra social Santa Lluïsa de Marillac
Editorial Claret, 2023, 101 pàg.

Una tasca enorme duta a terme com a plasmació del compromís de centenars de persones que dediquen temps, esforços i esperances a acollir gent empobrida i marginada. Jordi Pacheco sap recollir de manera captivadora el dia a dia de l'Obra Social, bo i presentant-nos diversos testimonis. Aquí rau l'exemplaritat de la iniciativa perquè poques actituds impacten més que el pes del testimoniatge viscut amb coherència i eficàcia. Hi ha aquí el mèrit principal d'aquest llibre, per bé que romanguí implícit: els voluntaris de l'Obra Social hi són com a conseqüència d'una implicació derivada de la seva fe i, d'una manera especial, de la complicitat amb el carisma de santa Lluïsa de Marillac.

En aquest sentit paga la pena recuperar algun dels escrits de santa Lluïsa que estimulen les voluntàries de l'Obra Social. Escriu en el seu testament espiritual: "Tingueu gran cura del servei als pobres i de viure juntes en gran unió i cordialitat, estimant-se les unes a les altres per imitar la unió i la vida de Nostre Senyor."

Testimoniatge en favor de la dignitat inalienable de totes les persones, especialment els pobres. El testimoniatge de tots aquells que es consagren a ajudar altres persones a alliberar-se a través de la compassió universal. El testimoniatge de totes aquelles que no s'interessen pel patiment dels altres de manera teòrica, sinó que donen la vida per acompanyar-los i alleujar-los. El testimoniatge dels qui saben que la fe autèntica sempre és encarnada, solidària i esperançada. Jesús ressuscitat a una nova vida duia en el seu cos les nafres de la passió i els seus deixebles el reconeixien per les ferides. El dolor i les llàgrimes, el menyspreu i la marginació no s'obliden, però es transformen en les mans de les voluntàries de l'Obra Social. No hi ha fe sense atenció al proïsme. ■

UN NOU LLINDAR

L'amor de misericòrdia

El temps de Quaresma se'ns presenta com una nova oportunitat per entrar en el cor de Déu i deixar-nos omplir del seu amor ple de misericòrdia. Aquesta és la paraula clau que ens conduirà a entendre l'amor de Jesús. Som conduïts de la seva mà i per la seva mateixa entrega per amor, a entrar en el misteri de l'amor de Déu. Avui podem conèixer més qui és Déu i com ens estima: "Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna" (Jn 3,16).

Parlant de "misericòrdia", ens referim a una forma d'estimar duta fins a l'extrem de la donació d'un mateix, pel fet de conèixer la misèria en la nostra vida i en la dels qui la pateixen. L'amor misericordiós de Déu fa que, gràcies a l'entrega del seu Fill a la creu, tot el qui pateixi tingui vida en abundància, perquè "Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell" (Jn 3,17). Per entendre-ho bé, només cal anar a l'Evangeli per observar fins a quin punt Jesús està atent al sofriment de la gent i com els tracta amb delicadesa i tendresa. Tractem de llegir i meditar l'Evangeli amb aquesta clau de lectura.

Essent misericordiosos, podem fer que molts dels qui viuen frustrats i decebuts, recuperin l'esperança.

A més, som llençats a practicar la justícia i ser coherents amb la nostra fe. Així ho diu sant Gregori el Gran: "Quan donem als pobres les coses indispensables, no els fem liberalitats personals, sinó que els retornem el que és seu. Més que fer un acte de caritat, el que fem es complir un deure de justícia." No oblidem que la misericòrdia, com a expressió de la caritat, sempre inclou les exigències de la justícia.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Paloma Alonso, Manu Arrue, Jaume Balateu,
Francesc Balcells, Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Ángeles Conde, Pau M. Duran, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Jaume González Padrós, Pilar Lozano, Gregorio Luri, Francesc-Xavier Marín, Ignasi Miran-da, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa, Quique, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull
Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat
hola@clubnousamics.cat
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià
Administració: Isabel Giralt
(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)
Autoedició i compaginació:
Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-tres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 10 de març**, a les 17.00, concert de Grupcello.cat a favor de la Fundació Mirada de Esperanza (c/ Con-sell de Cent, 293 - Barcelona).

AULA MOUNIER

El **dijous 14 de març**, a les 19.00, taula rodona *Conflicte social, malestar i civis-me* amb Josep Cabañate, Montserrat Iglesias i Tomàs Gil a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

FONTS DE SAVIESA CRISTIANA

El **dijous 14 de març**, a les 19.00, confe-rència de sor Lucía Caram *Sant Domènec, amb els peus descalços sortim a predicar*. Format presencial i en línia. Espai d'In-terioritat Pare Palau, c/ Immaculada, 53 - Barcelona, tel. 938 233 108.

FE I POLÍTICA

El **dijous 14 de març**, a les 19.30, ex-periències de fe cristiana i compromís polític amb Joan Capdevilla als caput-xins de Sarrià (c/ Cardenal Vives i Tutó, 4-16 - Barcelona).

ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE MARIA

El **divendres 15 de març**, a les 19.30, res de la corona dels Dolors; a les 20.00, vespres i missa. Celebració ecumènica del *Akathistos*. Parròquia de Santa Maria de Badalona.

SANT JOSEP ORIOL

El **dissabte 16 de març**, a les 11.00, anunci del baladrer a la plaça del Pi de Barcelona; a les 19.00, arribada del llegat; a les 20.00, representació del retaule de sant Josep Oriol *El doctor pa i aigua* a la basílica.

CONCERT SOLIDARI

El **dissabte 16 de març**, a les 20.30, concert a benefici de Càritas Barcelo-na i la Fundació Gavina, amb el cor de castanyoles de Mar Bezana a la basí-lica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.

TAIZÉ

Del **dimecres 27 de març al diumenge 31**, Setmana Santa a Taizé. Inscripcions: www.acollidabcn.org.

Lleida

ATRI DELS GENTILS

El **divendres 15 de març**, a les 18.00, seminari *Aprendre a aprendre* amb Maria Pau Cornadó i Caren Sebastian a la sala de juntes de la Universitat de Lleida.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Del **diumenge 10 de març al dimecres 1 de maig**, temporada de *La Passió*, es-pectacle centenari amb orquestra i cor en directe i tecnologia d'avantguarda. Dues opcions: matí i tarda, i un nou for-mat de dues hores i mitja de durada. Més informació: tel. 937 771 587.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

Del **Dijous Sant fins al Diumenge de Pasqua**, celebració *A l'espera de la Nova Pasqua...* amb el P. Toni Pou. Més infor-mació: tel. 973 291 699.

Tarragona

L'ORGUE DEL VENDRELL

El **divendres 15 de març**, a les 20.30, *Un Rèquiem a quatre mans* a l'auditori Tívoli del Vendrell.

CONFRARIA DE LA VERÒNICA DE REUS

El **dissabte 16 de març**, a les 17.00, participació de l'Agrupació Musical La Verónica de Reus a la Trobada de Ban-des pels carrers del centre de Reus. Concentració: parròquia de Sant Joan Baptista de Reus.

Vic

ESPIRITUALITAT

El **dimarts 12 de març**, a les 19.30, Mons. Francesc Conesa parla sobre *Sínodo de bisbes* als locals parroquials de Santa Maria d'Igualada.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè qui arrisca la vida per l'Evangeli contagia i l'Església el seu valor i impuls missioner

IRENE MACIÀ

Autora d'“Y mujer la creó”

“Albiro dones pasturant esglésies o assemblees comunitàries”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Irene Macià Doménech publica llibres a Amazon des del 2017, i *Y mujer la creó* és l'onzè de la seva producció literària. Aquest treball tracta sobre l'estudi i la consideració de les dones a la Bíblia. De formació criminòloga, amb 26 anys Irene Macià compta amb diversos diplomes en Teologia. Actualment és auxiliar tècnica de Festes a l'Ajuntament d'Elx, la seva localitat.

Llegint la Bíblia en clau femenina, quines conclusions n'extreus?

És meravellós descobrir que el Senyor va reafirmar les dones en el Nou Testament, perquè ja ens va considerar notablement des de l'Antic. És important remarcar aquest punt, perquè s'assenyala un presumpte masclisme bíblic al·legant que el Déu de l'Antic Testament i el del Nou són totalment diferents o separats. Una afirmació molt perillosa, perquè negar que Jesucrist sempre va predicar el mateix Déu que apareix a tota la Bíblia suposa arriscar-se a cometre la blasfèmia imperdonable contra l'Esperit Sant. Abans de ser diaconesses, prediques en missió errant o ministres eclesiàstiques del cristianisme primitiu al servei del Fill, vam ser profetesses, jutgesses o reines gràcies al senyoriu del Pare. Homes i dones estem creats a imatge i semblança de Déu.

Quina història et resulta més interpel·ladora de la dona a la Bíblia?

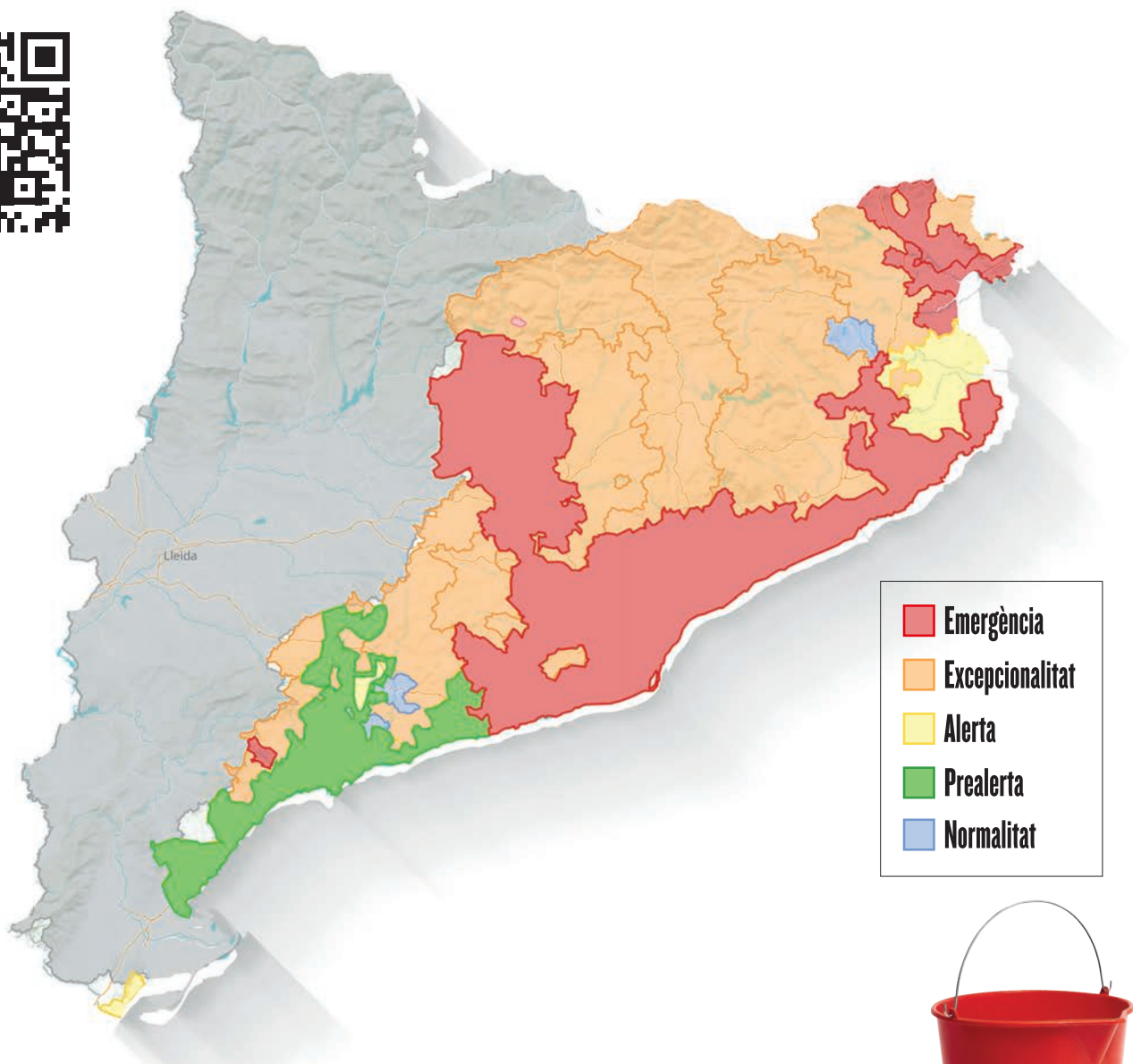
Buf, n'hi ha tantes que m'inspiren! Aquest cop, seleccionaré Lídia de Tiatira (Ac 16,13-16.35-40), perquè d'ella podem extreure'n diverses conclusions interessants: era una treballadora autònoma i benestant, empresària de costoses teles de porpra. No ens consta que estigués casada o tingués fills, i podríem suposar que era soltera i que dirigia casa seva sola, sense sotmetre's privadament a cap home. Lídia va acollir la comunitat cristiana de Filips a casa seva, i es va convertir automàticament en la seva líder perquè era la propietària de la casa on se celebraven les assemblees. La prova que Lídia era la pastora de la seva església, altament respectada pels homes, la trobem en el fet que Pau i Siles van acudir a refugiar-se a casa de Lídia, en lloc d'anar-se'n amb el carceller que ells havien evangelitzat a la presó.

Quin recorregut pot tenir la dona a l'Església a partir de la Bíblia?

Sempre em ve al cap una profecia llançada el 1969 per l'aleshores bisbe Joseph Ratzinger, després papa Benet XVI, en una emissora alemanya de ràdio: la veritable i renascuda Església serà petitona, de catacumba, despullada de la majoria de privilegis socials, sense estructures materials o jeràrquiques... Però com a contrapart, molt més espiritual com ho van ser els primers seguidors de Jesús. Ni dones ni homes rebran ordres, tampoc ningú es vestirà necessàriament amb estoles i casulles; però es nodriran com mai del coneixement de la Paraula de Déu. Allí, com en el cristianisme primitiu, albiro dones pasturant esglésies o assemblees comunitàries. ■

EMERGÈNCIA PER SEQUERA

CONSULTA LES RESTRICCIIONS DEL TEU MUNICIPI AL VISOR DE LA SEQUERA SEQUERA.GENCAT.CAT

L'AIGUA NO CAU DEL CEL
Estalvia aigua. És urgent.

Generalitat
de Catalunya

Per la sostenibilitat,
sempre endavant